

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΟΓΔΟΣ

1884

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

[ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6 - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΦΡ. 8

Handwritten signature

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μικροασιακή
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΒΚΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Εκτ της Ασωπόρου Πανεπιστημίου, 39.

1884

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος III'

Συνδρομή ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδακῇ γρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἕως καὶ εἰς τὸ τέλος ἰσχύουσιν. — Ἐκδοτὸν ἀπὸ: Βασιλ. τῆς Λαύρας. Πανεπιστημίου 88. 23 Δεκεμβρίου 1884

Ἡ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Grenville.
Μετάφρασις Π. Γ. Φέρμου].
Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΘ'

Ἡ Μαρκέλλα εἰσῆλθεν εἰς παρθενιαγωγεῖον οὐχὶ ἄνευ πικρῶν δακρύων, διότι εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ νὰ ἀγαπᾷ τὸν πατέρα τῆς μετὰ τοῦ σφοδροῦ ἐκείνου πάθους τοῦ χαρακτηριζόντος αὐτήν. Ὁ Σίμων ἔνα τὴν καταπίεση, ὑπεκρίθη ὅτι ἦτο χρεὶα νὰ μεταβῇ εἰς Ἀμερικὴν καὶ νὰ διαμείνῃ ἐκεῖ ἐπὶ πολὺν ἴσως χρόνον. Ἡ νεᾶνις ὑπήκουσε, διότι ἀείποτε ὑπήκουε φύσει οὕσα δραστηρία καὶ ὑπειθής. Ἄλλ' ἡ εὐπειθειά τῆς ἐγένετο αἰτία πολλῶν δακρύων.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ὁ Σίμων, ὅστις ἤρχετο εἰς τὸ σχολεῖον κατὰ Πέμπτην καὶ τὰς Κυριακὰς τὴν ἐξῆγεν εἰς περιπάτον, ἐδήλωσεν ὅτι τὰ ἀπουσίαση ἐπὶ τινὰ χρόνον, καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Μαρκέλλαν νὰ ἐξέρχεται μετὰ τῆς Τριανταφυλλιάς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκ τοῦ σχολείου ἐξόδου. Ἀκούσασα τοῦτο ἡ Μαρκέλλα, δὲν ἔδωκε προσοχὴν τινὰ, ἀλλὰ μετὰ τινὰ σκέψιν παρετήρησεν ὅτι μεγάλην παραχώρησιν ἐποίησεν εἰς αὐτὴν ὁ πατὴρ τῆς. Καὶ ὅπως ἡ Τριανταφυλλιά τὴν ὠδήγηε εἰς τοὺς Βρεῶ, ἔνθα εὗρισκε τοὺς παλαιούς φίλους, καὶ πρὸς τούτοις τὴν ἀδελφὴν τοῦ κυρίου Βρεῶ, ἐλθοῦσαν κατὰ παράκλησιν τοῦ Ροβέρτου, ἵνα τὴν ἔχη συντροφίαν ὁ γηραιὸς πατὴρ του, καὶ πρὸς ἣν ἡ Τριανταφυλλιά ἠσθάνετο μεγίστην ἀγάπην ὡς βλέπατε « τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ καλὸ μάτι ».

— Εἶνε ἀπαράλλακτη ἡ μακαρίτισσα κυρία Ἐρμίνη! ἔλεγε μετ' ἐμφάσεως.

Ἡ Μαρκέλλα ἐξεπλάγη ἰδοῦσα πρόσωπον ἐπιμήκηδες, κόμην πλαδαράν, σῶμα ἰσχνόν, καὶ ἠρώτησεν ἑαυτὴν ὅποιαν τινὰ ἁμοιότητα κατέρωθεσε νὰ ἀνεύρη ἢ ἀγαθὴ Τριανταφυλλιά μετὰ τῆς γηραιᾶς ἐκείνης κήρης τῆς κατεσκληκυίας καὶ « στραγγισμένης » καὶ τοῦ « παχουλοῦ » προσώπου τοῦ σχεδὸν παιδικοῦ τῆς μακαρίτιδος φίλης τῆς. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ παρετήρησεν ὅτι ἡ ἡλικὴ ἁμοιότης εἶχεν ἀπατήσῃ τὴν Τριανταφυλλιάν καὶ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἁμοιότητος. Ἡ

κυρία Ἰουλίαι δὲν ἦτο μὲν φίλη τῶν μυθιστοριῶν, καὶ τὸ θετικὸν αὐτῆς πνεῦμα δὲν ἐτρέφετο διὰ χιμαϊρῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν γλυκύτητα θυμῆς καὶ τὸ ἐξαιρετὸν τοῦ χαρακτῆρος εἶχε πλείστας ἁμοιότητας πρὸς τὴν μακαρίτιδα Βωρενῶν.

— Εἶνε ἀρνάκι! ἔλεγεν ἡ Τριανταφυλλιά.

— Ἀλήθεια, θεῖα Ἰουλίαι, εἰσθε ἀρνάκι; ἔλεγεν ὁ Ἰούλιος, οὗ ἦτο ἀνάδοχος καὶ ὅστις ἐνεκα τοῦ προνομίου τούτου τὴν ἐπέβραζεν ἐνίοτε, κινῶν πολλακίς τὴν ἀγανάκτησιν τῆς.

— Πρόσεχε! τῷ ἀπεκρίνετο ἐκείνη, τὸ ἀρνάκι πᾶν θυμώσῃ γίνεται θεριό.

Οἱ ἀθάτοι οὗτοι ἀκροβολισμοὶ προεκάλουν τὸ μειδιάμα τοῦ κ. Βρεῶ, ἀνευρόντος ἤδη σκιᾶν τῆς πάλαι ποτὲ εὐπαθείας, ἣν ἔφερον ἐν τῷ οἴκῳ του ἡ παρουσία γυναικός. Ὁ Ροβέρτος εἶχεν ἤδη πλείονα χρόνον πρὸς τὰς ἐργασίας του. Ὁ δὲ Ἰούλιος καὶ τοῖ ἀθυρόστομος, ἦτο ἄλλως μᾶλλον εὐάγωγος καὶ κατὰ μικρὸν ἐκοσμεῖτο διὰ τῶν καλῶν ἐκείνων τρόπων τοῦ φέρεσθαι, οὗς ἀποκτᾷ τις χειραγωγούμενος ὑπὸ χειρὸς μητρικῆς.

— Ἐν τῷ ἀνακαινισθέντι οἰκίῳ τούτῳ βίω ἡ Μαρκέλλα εἰσῆλθη ὑπὸ τῆς Τριανταφυλλιάς, τῆς γηραιᾶς φίλης τῆς. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἠσθάνθη τινὰ φέρον ἰδοῦσα νέα πρόσωπα, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ συνήθισε τὴν κυρίαν Ἰουλίαν, καὶ κατέρωθεσε νὰ φαίνεται πρὸς πάντας ὠφέλιμος τοσοῦτον, ὥστε τοῦ λοιποῦ ἔλεγον « πᾶτε νὰ ἔλθῃ » ἢ Κυριακὴ ἵνα ἔλθῃ ἡ Μαρκέλλα ἐκ τοῦ σχολείου.

Ὁ Μονφόρτ δὲν εἶχεν ἐπανέλθῃ· ἐμείνεν ἐργαζόμενος ἐκεῖ πέραν ἐν τῇ ἑλλῆ ἀκτῇ τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ ἔγραφεν ὅτι κερδαίνει κέρδη μυθώδη. Αἱ ἐπιστολαὶ του ἦσαν φαιδρόταται, διότι ἠσθάνετο ὅτι οἱ μύθοι του θὰ ἀνταμιφθῶσιν ἡμέραν τινὰ ὑπὸ τινος πράγματος πολὺ καλλιτέρου τῶν χρημάτων, ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ πρόσφιλοστάτου τέκνου του.

Μακρὰν αὐτῆς εὐρισκόμενος ἔμαθε νὰ γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος χάριν αὐτῆς, προσεῖχε πάντοτε εἰς τὸν χαρακτῆρα του καὶ ἐκείνοι ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων του, οἵτινες ἐγίνωσκον αὐτὸν ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ διαμονῆς, ἐξεπλήττοντο βλέποντες αὐτὸν πρῶτον, τοὺς λόγους τοῦ ὀλιγώτερον σκληροῦς, δραστήριον καὶ θαρραλέον ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, ἀνεκτικώτερον, γενναϊότερον, μακροθυμώτερον...

ἀλλὰ δὲν ἐγίνωσκον ὅτι καθ' ἐκάστην καθ' ἑαυτοῦ νίκην, ὃ προϊστάμενος αὐτῶν ἀπέστειλε πρὸς τὴν ἀπούσαν θυγατέρα του καὶ μίαν εὐχαριστίαν καὶ εὐλογίαν.

« — Φθάνει ὅτι ἄφησα τὴν μητέρα νὰ ἀποθάνῃ, πρέπει τουλάχιστον τὸ παιδί νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένον » : τοῦτο ἦτο τοῦ λοιποῦ τὸ σύνθημα τοῦ ἀκαταπονήτου τούτου φιλοπόνου ἀνδρός, ὅστις ἀπαξ ἔτι ὑποστὰς τὸν δεινὸν περὶ τοῦ βίου ἀγῶνα καὶ ἀναφανείας νικητῆς, ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ἀισθανόμενος ἑαυτὸν ἔχοντα πλείονα ὄρεξιν νὰ ἀγωνισθῇ νῦν ἢ ὅτε ἦτο νεώτερος καὶ ζωηρότερος. . . Καὶ τοῦτο διότι τότε μὲν ἐργάζετο δι' ἑαυτὸν, νῦν δὲ ἐργάζετο διὰ τὴν κόρην του, μυριάκις προσφιλεστέραν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπάρξεως.

Μῆνες παρήλλον, ἔτη παρήλλον καὶ ἡ Μαρκέλλα εἶχεν ἤδη συμπληρωμένον τὸ δέκατον ἑβδομὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της· ὃ δὲ ἱατρός δι' ἐπιστολῆς ἐκτενοῦς ἐδήλωσεν εἰς τὸν Μονφῶρτ ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἀποσυρῇ τὴν νεάνίδα ἐκ τοῦ παρθεναγωγείου. Ἀλλὰ ἀπρόσπτόν τι συμβῆν κατετάραξε τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βρεῦ.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος, ἡ θεία Ἰουλία λαμβάνουσα ἐκ τῆς ἱματιοθήκης ἀσπρόρρουχα, παρεπότησε καὶ καταπεσούσα ἔθραυσε τὸν πήγυρ τῆς χειρὸς. Καὶ τὸ μὲν τραῦμα καθ' αὐτὸ ἦτο ἀσήμαντον, ἀλλὰ τί ἐμελλον νὰ γίνωσι τὰ πολυτίμα κλειδιά, τὰ ἀείποτε ἠχηρῶς κροταλίζοντα ἐν ταῖς χερσὶ τῆς θείας Ἰουλίας; Ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο βεβαίως ἐκεῖ, ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιά δὲν εἶχε τοὺς πόδας οὓς εἶχεν ὅτε ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν.

Ἡ θεία Ἰουλία ἐνεχειρίζεν ἀσμένως τὰ ἠχηρὰ κλειδιά της εἰς τὴν Μαρκέλλαν καὶ τὴν ἐλεγεν « ὑπασπιστάκων » της. Ἐκαμάρινα δὲ τὴν εὐκίνητον ταύτην νεάνίδα, ἥτις ἐπάγγαιεν ἤρχετο εἰς τὴν κλίμακα, εἰς τοὺς διαδρόμους χαρῆσσα ὡς πτηνὸν ἱπτάμενον μᾶλλον ἢ βαδίζον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Τί θὰ ἐγίνετο τὸ σπίτι ἂν δὲν τὴν εἶχαμεν; εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Βρεῦ παρατηρῶν αὐτήν.

Προῖαν τινὰ χαρίεσαν τοῦ Ἰουνίου κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων, ἡ Μαρκέλλα κύπτουσα πρὸς τὰς νανοφυεῖς τριανταφυλλίας τοῦ κήπου, ἀνεστήλωνε τὰ νεανθῆ ῥόδα τὰ κεκλιμένα ὑπὸ τοῦ ἀφθόνου ποτίσματος, ἀπέκοπτε τὰ μίμρακιμμένα ἄνθη καὶ ἐδίδεν εἰς τὴν μικρὰν ταύτην γωνίαν τὴν εὐδαίμονα ὄψιν μικροῦ παιδιοῦ, ἀπολαμβάνοντος πάσας τὰς πρὸς εὐεξίαν του περιποιήσεις.

Ἡ θεία Ἰουλία ἐστέναξεν ἐκ βάθους, διότι οἱ δύο ἀνεψιοὶ της εἶχον ἀπέλθῃ τὴν προτεραιὴν εἰς ταξείδιον μακρὸν. Ὁ Ἰούλιος ἐγίνωσκεν ἤδη νὰ παρίστανται τὰ πρὸς συντήρησιν, κερδαίνων ἐτησίως ἰκανὸν ποσόν, ὥστε ὁ πατήρ των ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ πικραίνεται ἀναλογιζόμενος τὴν

ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀναχώρησίν του. Ἀλλὰ καθ' ὅσον τὸ πνεῦμά του καθησυχάζει, τοσοῦτον μᾶλλον ἠξάνεν ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν νεάνίδα ἥτις ἐκ διαλειμμάτων ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν. Μετὰ πολλῆς δὲ λύπης ἐβλέπεν αὐτὴν ἐπανερχομένην εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀδείας τῆς ἐξόδου. Ἀσμένως θά τὴν ἐκράτει πλησίον του διὰ παντός, ὡς ἄνθος, ὡς φωτὸς ἀκτίνα.

Ἐσπέραν τινὰ ὀκτὼ περὶ τοῦ ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν νέων, ἡ Τριανταφυλλιά ἤλλεν ἐφ' ἀμάξης τεταραγμένη καὶ καταταθροβημένη εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον τῆς Μαρκέλλας. Ἡ ὦρα ἦτο ἀκατάλληλος, ἡ ἡμέρα δὲν ἦτο ἐορτάσιμος, ἀλλ' ἐπέτυχεν ὁμῶς οὐχὶ ἀνεῦ δυσχερείας, νὰ παραλάβῃ τὴν νεάνίδα, καὶ ἐν τῇ ἀμάξῃ ἐξήγησεν εἰς αὐτὴν τοὺς φόβους της.

Ὁ κ. Βρεῦ εἶχεν ἐκ δευτέρου προσβληθῆ ὑπὸ ἀποπληξίας, ἡ δὲ θεία Ἰουλία αὐτὰ εἶχε χάσῃ.

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σου φανῇ παράξενο, Μαρκέλλα μου, γιατί ἡ κυρία Ἰουλία αὐδὲν εἶνε φτιασμένη γὰ τέτοια πράγματα. Ὁ ἄρρωστος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περιποιήσεως, καὶ ὁ ἱατρός εἶπε πῶς ἔλλη ἀπὸ τῆς Μαρκέλλας δὲν εἶνε ἄξια, καὶ μὰς ἐδιτάξαε νὰ σε φρονιάξωμε.

Ἡ Μαρκέλλα κατέλαβε τὴν θέσιν της παρὰ τῆ ἀσθενείας, ὅστις ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἰδὼν αὐτὴν κύπτουσαν ἀνίεν αὐτὸ ἐμειδίασεν καὶ εἶπε; — Κόρη μου!

Ἡ νεάνις ἐρυθρίασα ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἐξ ὧν ἐφαίνετο ἀναβλύζον δάκρυ. Βεβαίως ἠγάπα ὡς πατέρα τὸν γλυκὺν ἐκείνον καὶ πρῶτον γέροντα, ὅστις οὐδέ ποτε εἶπε πρὸς αὐτὴν « στραβά ἐπάτησες ». Ἀλλὰ τὸν ἄλλον ὁμῶς τὸν γνήσιον πατέρα της, ὅστις ἦτο εἰς τὴν ξένην, καὶ ἐργάζετο χάριν αὐτῆς, ἀφ' οὗ πλείστα ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέμεινεν. . . ἐκείνον ὄφειλε νὰ τον λησμονήσῃ;

Ἡ καρδιά της πάραυτα ἀπεκρίθη ὅτι ἠδύνατο νὰ συμβιβάσῃ τὴν διπλῆν ταύτην στοργὴν ἀνεῦ βλάβης τινός. Ἐπειτα δὲ, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ μᾶλλον ἐπέϊγον ἦτο νὰ αἴσθη ἀπὸ τοῦ κινδύνου ἐκείνον, ὃν τὰ τέκνα του δὲν ἠδύνατο νὰ περιποιηθῶσι. Τὰ τηλεγραφήματα ἔτρεγον κατὰ πόδας τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Ῥοβέρτου καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς εὐρωσι, καὶ ἐπανήρχοντο ἀποστελλόμενα ὑπὸ ξενοδόχων φιλανθρωπῶν.

Τέλος ἐσπέραν τινὰ ἀρχομένου τοῦ Ἰουλίου ἐν τῷ σκίφωτι τοῦ δύνοντος ἡλίου ὅστις ἐπλήρου ἔπτον οὐρανόν, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπανήλθον εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τεταραγμένοι καὶ καταταθροβημένοι. . .

Ἐν τῇ ἐστιατορίῳ ἤρμος ὁ κ. Βρεῦ καθήμενος ἐν τῷ θρονίῳ του πλησίον τοῦ παραθύρου, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἡμικλειστοὺς ἤκουστο τῆς Μαρκέλλας ἀναγινωσκούσης βιβλίον τι. Ἡ νε-

νις ἔκυπτε μᾶλλον μᾶλλον ἐπὶ τοῦ βιβλίου προσπαθοῦσα νὰ διακρίνῃ τοὺς χαρακτῆρας, ὅτινές συνεγένοντο ἐπὶ τῆς δυσδιακρίτου σελίδος. Ἡ ἐνδοξαίουσα φωνὴ της ἀπήγγελε τινὰς ἐπιλέξεις.

— Δὲν βλέπω πλέον, εἶπεν ἀποθέτουσα τὸ βιβλίον. Πάγω νὰ ζητήσω φῶς.

Καὶ ἠγέρθη. Ἀλλ' ἀφῆνς ἀνεσκήρτησεν ἰδοῦσα δύο σκιάς μαύρας ἰσταμένας πρὸς τὸ βάθος τοῦ ἐστιατορίου.

— Ἀγαπητῆ Μαρκέλλα, ἀγαπητῆ ἀδελφῆ, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Ἰούλιος, λαμβάνων τὴν χεῖρά της, μὰς ἔσωσε τὸν πατέρα μας.

Ὁ δὲ Ῥοβέρτος ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἄλλην χεῖρά της, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων νέων ἡ νεάνις ἐστάθη συγκεχυμένη καὶ τεταραγμένη ἀποσπαθείσα δὲ αὐτῶν ἀβίαστος, ἐπανήλθε πρὸς τὸν ἀναρρωνιόντα καὶ τῷ εἶπε διὰ τῆς μελωδικῆς φωνῆς της.

— Κύριε Βρεῦ, οἱ υἱοὶ σας ἦλθον.

— Τί εὐτυχία! εἶπεν ὁ πατήρ, ἀναζητῶν αὐτοὺς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ ἀβύζαντῳ σκότει.

Ἡ Μαρκέλλα ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανήλθε κρατούσα λυγίαν. Οἱ δύο υἱοὶ καθήμενοι πλησίον τοῦ πατρὸς των ἐλάλουν πρὸς αὐτὸν μετὰ στοργῆς, μετὰ σεβασμοῦ, μετὰ τινός φόβου μήπως συγκινήσῃ καὶ ὑπερβῇ τὴν κλονισθεῖσαν ἰσῶς διάνοιαν ὑπὸ τῆς νέας ταύτης προσβολῆς. Ἡ Μαρκέλλα παρετήρησεν αὐτοὺς μὲν στιγμῆν, ἐμειδίασεν, ἦνωσεν ἐλαφρῶς τὰ ἄκρα τῶν δακτυλίων της ἐμπροσθέν της καὶ τοὺς κατέβησεν ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός της. Ἐπειτα δὲ μειδιῶσα ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, δωμάτιον μικρὸν κείμενον πολὺ ὑψηλὰ παραπλευρῶς πρὸς τὸ τῆς Τριανταφυλλίας, καὶ κλείσασα τὴν θύραν ἐστάθη πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν τελευταίων λάμπων τῆς Ὀνησκούσης ἡμέρας.

— Λοιπόν, διενόηθη, δὲν εἶμ' εὐχαριστημένη; Ἐπέστρεψαν, ὁ πατήρ των ἐσώθη, αὐτοὶ εἶνε εὐτυχεῖς καὶ ἐγὼ κλειώ! Πῶς νὰ ἔχω τόσον κακὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ με κάμνη ἀνω κάτω ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων;

Ἐπίεσε ἰσχυρότερον τὰς χεῖράς της πρὸς ἀλλήλας, μὴ δυναμένη νὰ περιστείλῃ τὸν λυπηρὸν διαλογισμὸν της καὶ νὰ τον κατασιγάσῃ.

— Δὲν εἶνε τίποτε 'δικόν μου καὶ δι' αὐτὸ ὑποφέρω. Μίαν μόνον φορὰν εὐρήκα ἀληθινὸν ἄστυλον, ὅταν ἤμην μὲ τὸν πατέρα μου, — καὶ τότε πάλιν δὲν κατώρθωσα νὰ μείνω εὐχαριστημένη καὶ εὐτυχῆς. Τὸν ἐπικρανᾶ, τὸν καίμενον τὸν πατέρα μου καὶ αὐτὸς ἐπῆρε κατὰ τὰ 'μάτια του » διότι καὶ αὐτὸς ἦτο δυστυχῆς. Τὸ ἄχαριστὸν τέκνον ὅπου ἤμουν! Καὶ εἶνε εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα ποῦ νὰ ἀξίξῃ ὅσον ἡ ἀγάπη τῶν γονέων μας;

Καὶ ἐκλαίεν ἐν σιγῇ, καὶ μετ' ὀρμῆς τὰ δάκρυα κατέρρεον ἐπὶ τῶν χειρῶν της. Οὐδὲ ἠδύ-

νατο δεινῶς μεμφομένη ἑαυτὴν νὰ κατασιγάσῃ τὴν δυσηρεστημένην καρδίαν της.

— Τί κακὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ ζήλεια! διενόηθη ἡ νεάνις. Οἱ νέοι αὐτοὶ ὀλίγον ἔλευσε νὰ χάσουν τὸν πατέρα των, καὶ ἐγὼ, ὁ πατήρ μου εἶνε καλὸς. Καὶ νὰ μὲν εἶνε μακρὸν, ἀλλὰ τουλάχιστον εἶν' ἐξησφαλισμένος ὅτι θὰ ζήσῃ πολὺ. . .

Καὶ ἀνάψασα κηρίον ἐκάθισε πρὸ τοῦ μικροῦ τραπέζιου της καὶ ἔγραψεν ἀπνευστί:

« Ἀγαπητῆ μου πατέρα, ἔλατε νὰ ζήσετε μαζί μου. Ἀλλοτε ἐφάνην ἀχαριστός, ἀλλὰ τώρα δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ ζήσω χωρὶς σας. Καὶ ἔπειτα τώρα εἶμαι δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ παρθεναγωγεῖον. . . Ποτὲ πλέον δὲν θὰ σας πικράνω, ἔλατε, σας παρακαλῶ πολὺ. »

Σφραγίσασα τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἔθηκεν εἰς τὸ θυλακίον της. Ὅτε δὲ σβέσασα τὸ φῶς ἠτοιμάζετο νὰ καταβῇ, κρούεται αἴφνης ἡ θύρα ἡ δὲ Μαρκέλλα ἀνοίγει.

— Μαρκέλλα, εἶπε φωνὴ τις ἐν τῷ σκότει, τί ἔγινες; ἔλα μαζί μας.

Ἡ νεάνις ἠκολούθησε τὸν νέον οὐδὲν εἰπούσα, διότι ἡ καρδία της ἦτο περιλυπὸς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκφράσῃ διὰ τοῦ λόγου τὴν θλίψιν της.

Ὁ Ῥοβέρτος εἶχε μείνῃ πλησίον τοῦ πατρὸς του καὶ ὅτε ἡ Μαρκέλλα καὶ ὁ Ἰούλιος εἰσῆλθον, ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ἀπέβλεψε πρὸς αὐτοὺς. Ἡ Μαρκέλλα ἦτο ὠχρὰ καὶ τὰ ἔχνη τῶν δακρυῶν διεφαίνοντο ἐπὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Ὁ Ἰούλιος ἐφαίνετο φαιδρός, ἐφλυάρει ὡς ὅτε ἦτο ἐν τῷ σχολεῖν μαθητῆς ἀμέμμενος· τοσαύτην εὐδαιμονίαν ἠσθάνετο, διότι ἐπανελθὼν εὖρε τὴν οἰκίαν τοσοῦτον εὐάρεστον ἀντὶ τῶν λυπηρῶν σκηνῶν ὅς ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὕρη.

Ὁ Ῥοβέρτος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν εἶπε λέξιν.

M'

— Εἶνε ἡ κόρη μου, ἐπανελάβε τὴν ἐπιστολάν ὁ κ. Βρεῦ καθ' ἣν στιγμῆν ἡ Μαρκέλλα ἐξήρχετο διὰ τοῦ κήπου πορευομένη εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀκολουθοῦμένη ὑπὸ τῆς Τριανταφυλλίας.

— Δὲν ζηλεύομεν, πατέρα μου, εἶπεν ὁ Ἰούλιος ἐρχόμενος πλησίον του. Ὁ κ. Βρεῦ μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας κατέβαινε τῆς κλίνης καὶ ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκάθητο.

Ὁ Ῥοβέρτος δὲν εἶπε λέξιν.

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Ἰούλιος μετὰ τινὰ σκέψιν, ἀλήθεια ἡ Μαρκέλλα φαύγει;

— Δὲν εἰζέυρω, ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενὴς ἀποβλέπων πρὸς αὐτὸν μετ' ἀμηχανίας. Μήπως θέλει νὰ φύγῃ;

— Τώρα δὰ μοῦ τὸ εἶπε ἡ θεία Ἰουλία, ὑπέλαθεν ὁ Ἰούλιος, καὶ δὲν καταλαμβάνω. . .

Ἡ θεία Ἰουλία καθήμενη ἐκεῖ που πλησίον καὶ πλείουσα, ἀνέστειλε τὴν ἐργασίαν της καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Δέν εμπορεῖ, παιδί μου, νά μείνη σέ σπίτι πού εἶνε δύο νέοι, εἴτε μετά τινος ἀμηχανίας. Καί τόσον καλῶς τὸ ἐστοχάσθη καί μόνη της, ὥστε με παρκαλάσε νά την στείλω εἰς τὸ σχολεῖόν της σήμερον τὸ ἀπόγευμα.

— Δέν θέλω! εἶπεν ὁ κ. Βρεῶ ἀνακινούμενος. Θέλω νά μείνη. Ῥοβέρτε, πέ της νά μείνη.

Ὁ Ῥοβέρτος ἴστατο ἀναυδός. Ὁ πατήρ του προσεπάθει νά ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἀλλ' ἡ ἐξημβλυμένη διάνοια τοῦ γέροντος δέν τον ἐβόηθη νά μανταύτῃ τί διανοεῖτο ὁ υἱός του.

— Λέγε λοιπόν! εἶπεν ἀγανακτῶν.

— Λέγω, πατέρα, ὅτι ἡ Μαρκέλλα ἔχει δικαίον.

Ὁ κ. Βρεῶ ὕψωσε τοὺς ὤμους, διότι οὐδὲν ἠδύνατο νά τον πείσῃ ὅτι ἡ νεῆνις ἔχει δικαίον θέλουσα νά ἀπέλθῃ. Ἐν τούτοις ἡ θεῖα Ἰουλίττα ἐπεχείρησε νά ὑποστηρίξῃ τὴν γνώμην της διὰ φράσεων σγοινοτενῶν καὶ ἐπιτετηθευμένων· ἀλλ' ἐν τῇ μεταξύ ὁ Ἰούλιος προβλέπων ὅτι ὁ λόγος τῆς θείας του δέν θὰ εἶχε τέλος, ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ῥοβέρτου.

— Ἀδελφέ μου, εἶπε πρὸς αὐτόν, τί κρίμα νά μας φύγῃ ἡ Μαρκέλλα; εἶνε τόσον καλὸ κορίτσι, καὶ θὰ ἐπενούσαμεν ἀξιόλογα μαζί. Αὐτὴ ὅτι της εἶπες το κάμνει, σέ ἀπακούει τυρλοῖς ὄμμασι ν εἰς ὅλα· πέ την λοιπόν νά μείνη, πέ την νά μὴ λυπηθῇ τὸν πατέρα μας καὶ ἡμᾶς...

Ὁ Ῥοβέρτος δέν ἀπεκρίθη. Ὁ δὲ Ἰούλιος ἐξηκολούθησε:

— Μὰ δέν μου λές, τὸ ἐνόησα καλῶς ἢ ἔχω λάθος; Μήπως α τὴν ἐπῆρες ἀπὸ κακὸ μάτι; Ἦέ μου, Ῥοβέρτε.

Ὁ Ῥοβέρτος μειδιάσας ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶπε, δέν την ἐπῆρα ἀπὸ κακὸ μάτι.

— Τότε λοιπόν;...

Ἄλλ' αἴφνης ὁ Ἰούλιος ἔκυψε πρὸς τὸν ἀδελφόν του, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἀρπάσας τὰς χεῖρας του μετὰ νεύματος χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως.

— Ἀδελφέ μου, ἀνεφώνησεν, ἀδελφέ μου; καλέ, εἶν' ἀλήθεια;

Ὁ Ῥοβέρτος δέν ἔλαθε καιρὸν νά ἀποκριθῇ, οὐδὲ κἄν νά προσποιηθῇ, διότι Ἰούλιος ἦτο ἤδη ἐν τῇ ἐστιατορίῳ, ἐν ᾗ ἡ θεῖα Ἰουλίττα ἐξηκολούθει ἐπὶ τὴν ἀπόδειξίν της, ἡς τὸ μόνον ἀποτελεσμα ἦτο ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀσθενοῦς ἐπικεχυμένη ἐκφρασις οἴκτου πρὸς αὐτήν.

— Πατέρα, εἶπε μετὰ θάρρους, ἐπιμένετε νά κρατήσετε κοντὰ σας τὴν Μαρκέλλαν;

— Ναι, ναι, ναι, εἶπε ζωηρῶς ὁ γέρον φαινόμενος ἤδη ὅτι ἐκινδύνευε νά γίνῃ νευρικός.

— Λοιπόν, οὐδὲν εὐκαλιώτερον τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ νεαρὸς διπλωμάτης. Ἀκούσατέ μου μετὰ προσοχῆς καθὼς καὶ σεις, θεῖα Ἰουλίττα...

Μετά πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας ἐφάνη καὶ ὁ Ῥο-

βέρτος, τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐξηλλοιωμένον, τὸ ἦθος του καταπεποιημένον καὶ ἐκθαμβὸς παρετήρησε τοὺς τρεῖς συνωμότας, ὅτινες ἐφαίνοντο τοποῦτον εὐηρεστημένοι ἐκ τῆς τύχης των, ὅσον αὐτὸς ἦτο ὀλίγον εὐηρεστημένος ἐκ τῆς ἰδικῆς του.

— Ῥοβέρτε, τῇ εἶπεν ὁ πατήρ του, ἀποβλέπων πρὸς αὐτόν ἰκετικῶς, σέ παρκακλιῶ νυμφεύσου τὴν Μαρκέλλαν.

Ὁ νέος ἐκλονίσθη ὡς ἐάν ἔλαβε πληγὴν εἰς τὸ στῆθος, καὶ ἀπέβλεψεν ἐκ διαδοχῆς πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν θεῖαν, μετ' ἀγωνίας ἀναμένοντας τὴν ἀπόκρισίν του, καὶ πρὸς τὸν Ἰούλιον ὅστις ἴστατο βλέπων ὑψηλὰ καὶ φαινόμενος θριαμβεύων.

— Θέλει αὐτὴ; εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος ὡς ὄνειρώττων.

— Θέλεις σύ; εἶπεν ἀποτόμως ὁ Ἰούλιος ὅστις, ὡς φαίνεται, ἤθελε τὰ πράγματα καθαρά.

— Ἄχ! βέβαια! εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος κατὰ τὸ ἤμισυ κοιωόμενος. Ἄμ' ἐκείνη;

— Ἐρώτησέ την, ὑπέλαθεν ὁ Ἰούλιος. Νά την ἐρχεται, α κατὰ φωνή... »

Ἀληθῶς ἡ Μαρκέλλα ἦτο ἤδη ἐν τῇ κήπῳ, προχωροῦσα ἐλαφρῶς κεκλιμένη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ κανίστρου ὅπερ ἔνεκα τοῦ πολλοῦ βάρους του δέν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ νά το φέρῃ ἡ Τριανταφυλλιά ἣτις εἶχεν ἰκανὸν φορτίον.

— Μαρκέλλα! ἀνεφώνησεν ὁ πονηρός.

Ἡ νεῆνις ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ Ἰουλιου ἀπέβλεψε πρὸς αὐτόν καὶ προσῆλθε ὑπὸ τὸ παράθυρον ἐφ' οὗ ἴστατο ὁ νέος.

— Τὸν θέλεις τὸν ἀδελφόν μου ἄνδρα; τὴν ἠρώτησε πρὶν προφθάσῃ τις νά τον ἀναχαιτίσῃ.

Βροχὴ νωπῶν ὄσπριων, γογγυλίων, καρωτῶν, μικρῶν κρομμυδιῶν, κουνουπιδιῶν κατέρρευσε καὶ κατεκάλυψε τὸ ἔδαφος. Καὶ οἱ ἐξ ὀφθαλμοῦ οἱ ἐν τῇ ἐστιατορίῳ μείναντες ἐστράφησαν πρὸς τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος, ἣτις ἐκράτει ἐπὶ τὸ κανίστρον της. Ὡστε τῆς Τριανταφυλλιάς τὸ κανίστρον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της.

— Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνεφώνησεν ἡ γηραιά, ἔτσι ξαφνίζον τοὺς ἀνθρώπους; Ἄ, μπά, μπά, μπά, μπά, μπά! μὰ δέν κάνουν ἔτσι παιδί μου!

— Μὰ γιὰ νά σου εἰπῶ Τριανταφυλλιά, α νάχωμε καὶ τὸ νοῦ μας, ὑπέλαθεν ὁ Ἰούλιος, δέν εἶπαμε γιὰ σένα πῶς σε γυρεύουν γιὰ παντρεῖν ἄμ' τότε κ' ἐγὼ δέν ἔξερω τί θὰ γινότανε ὅχι μόνον τὸ κανίστρον σου θὰ σου ἔξφυγε, μὰ, θαρρῶ καὶ σύ θὰ ἐκτρακυλισσοῦν μαζί μ' αὐτά.

— Ἦγά! ἔγρυξεν ἡ Τριανταφυλλιά καὶ ἐπέδθη εἰς τὴν περισπυρωγὴν τῶν διεσπαρμένων ὄσπριων τῆς καὶ λαχανικῶν.

Ἡ δὲ Μαρκέλλα ὄρθια πρὸ τοῦ παραθύρου, εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος χεῖλους τοῦ τὸ κανίστρον της, καὶ ἴσταται ἰκάνως ἔχουσα τὰς χεῖ-

ρας ἐσπῆριζεν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ κανίστρου. Ἰσταμένη δὲ οὕτω ὡς πεπειραμένη οἰκονόμος, ἔνευε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν γῆν, αἱ παρειαὶ της ἦσαν βόδιαι, ἡ ψυχὴ της ἄνω κάτω ὑπὸ στροβίλου νέων ιδεῶν... Τί λέγω νέων; Ὅχι! παλαιῶν ἤδη, ἀλλὰ τὰς ἡσθάνετο καλῶς. Δέν ἦσαν νέαι ιδεαὶ αἱ ἐμπήγουσαι εἰς τὴν καρδίαν της τὴν γλυκύπικρον ἐκείνην λεπτοτάτην αἰχμήν.

— Λοιπόν, Μαρκέλλα, δέν ἀποκρίνεσαι; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος ἀγωνίων σχεδὸν ἐπὶ τῇ σιωπῇ τῆς νεάνιδος. Τὸν θέλεις καὶ ἡ ὄχι;

— Δέν εἰξεύρω! ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις ὑψοῦσα πρὸς αὐτόν τοὺς τεταραγμένους ὀφθαλμούς της. Τάχα ἐκείνος... θέλει;

Καγχασμὸς μέγας ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆν τῆς Μαρκέλλας, καὶ ὁ Ἰούλιος κηδέσας ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰλκυσε εἰς τὴν οἰκίαν — ἀλλὰ διὰ τῆς θύρας ὁμοῦς — τὴν Μαρκέλλαν οὐδὲν πλέον νοοῦσαν... Ἡ θεῖα Ἰουλίττα εἰλκυσε ἐλαφρῶς τὸ ἐπὶ τοῦ παραθύρου κάνιστρον, ὅπερ ἀπολέσας τὸ στήριγμά του διέτρεχε δεινὸν κινδύνον, καὶ τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο νέοι ἐνεφανίζοντο.

— Λοιπόν! θέλει; ἠρώτησεν ὁ κ. Βρεῶ ἐκπεληγμένος πῶς ἐπὶ τοῖς γινόμενοις. Ὁ Ῥοβέρτος ἴστατο ὠχρότατος καὶ οὐδὲν λέγων.

— Ναι, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐλαφρὰ, ὥστε τὸ ναι τοῦτο ἦτο πνοὴ μᾶλλον ἢ λέξις.

Ὁ Ῥοβέρτος ἀνέπνευσεν ἀνακουφισθεῖς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας:

— Ἄχ! μικρὴ μου μαθήτριά! εἶπε, εἶχες μοναδικὸν διδάσκαλον.

— Καὶ καλὸν ὀδηγόν! εἶπεν ἡ Μαρκέλλα, ὁ ὁποῖος ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὀδηγός μου.

Πάντες ἐχάρησαν καὶ πάντες ἠσπάζοντο ἀλλήλους· αἴφνης δὲ ἡ νεῆνις ἀποσπασμένη τῶν ἀγαθῶν τῆς θείας Ἰουλίτας εἶπεν:

— Ἄμ' ὁ πατέρας; ἀντυχὸν καὶ δέν θελήσῃ;

Πάντες προσεῖδον ἀλλήλους καταπεπληγμένοι, διότι ὁ Σίμων δέν ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν συμβιβαστικῶν ἀνθρώπων περὶ ὧν δύναται τις νά ἔχῃ βεβαιότητά τινα. Ἦτο ἰκανός νά μὴ συναινέσῃ εἴτε ἐκ πεισματος εἴτε δι' οἶον δῆποτε ἄλλον λόγον.

— Μοῦ ἦλθε μία ιδέα, καὶ τότε θὰ ἔχω σήμερον δύο, καὶ δέν εἶνε τόσον ἀσχημὸν διότι ὑπάρχουν ἄνθρωποι εἰς τοὺς ὁποίους ἐρχεται καὶ μία ιδέα καθ' ἑβδομάδα καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον! Ἐγὼ τον εἰξεύρω τὸν κύριον Μονφόρτ, πρέπει νά τον προκαταλάβωμεν. Τώρα ἀμέσως θὰ ἰδῆτε!

— Θὰ του γράψω, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα διατάζουσα, ἀλλὰ καὶ σεις θὰ ἦτο καλὸν νά του ἐγράφατε...

— Ὅλοι μας; εἶπεν ὁ Ἰούλιος γελῶν νά του

γράφωμεν ὅλοι ἐν γράμμα, μίαν οικογενειακὴν ἐγκύκλιον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δέν βλάπτει! Ἐγὼ ὁμοῦς δέν την παραιτῶ τὴν ιδεάν μου.

— Δέν θὰ πάγῃ ἡ Μαρκέλλα εἰς τὸ σχολεῖον; εἶπεν αἴφνης ὁ κ. Βρεῶ.

— Βέβαια μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως, εἶπεν ἡ θεῖα Ἰουλίττα μετ' ἀκρας ἀξιοπρεπειας.

— Πῶς, τώρα;

— Τώρα ἴσα ἴσα! Πῶς θέλετε μία κόρη νά... Καὶ ἐπανέλαβε τὴν συνήθη ἀγόρευσίν της ἡ θελε δὲ ἐξακολουθήσῃ, ἐάν μὴ ὁ Ἰούλιος ἀνεκράζε συνάψας τὰς χεῖρας καὶ κλινὰς τὰ γόνατα ἐνώπιόν της:

— Ἐν ὀνόματι πασῶν τῶν ἀρετῶν, πάντων τῶν καθηκόντων, ἐν ὀνόματι ὁποῖου δῆποτε θέλετε, μὴ ἐπιμένετε, χρυσὴ μου θεῖα, νά φύγῃ σήμερον. Αὐρίον ναι, ἀλλὰ ὄχι ὁμοῦς σήμερα!

Ἡ πρότασις αὕτη ἀντίκειτο πρὸς πάσας τὰς περὶ ἡλικίης ἀρχὰς τῆς θείας, ἀλλ' ὁμοῦς ἐπειδὴ δέν ἤθελε ποτε νά δυσαρεστῇ τοὺς ἄλλους, συγκάτενευσε.

Παρευθὺς δὲ ὁ Ἰούλιος ὀρμήσας ἔλαβε τὸν πῖλόν του.

— Καὶ τοῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ἡ θεῖα.

Ὁ Ἰούλιος ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐξέτεινε καὶ ἐκίνησε τὰς χεῖράς του ὡς τηλεγράφος ἐναέριος, ἔθηκε τὰ δάκτυλα ἐπὶ τῶν χεῖλέων του καὶ ἀπῆλθε τρέχων, ὡς φοβούμενος μήπως διαφύγῃ τὸ μυστικόν του.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ἡ Τριανταφυλλιά ἐμφανίζουμένη αἴφνης ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

Ἡ θεῖα Ἰουλίττα ἐνευσεν ἀμηχανοῦσα καὶ ἀπελπισ, ἀλλ' ἡ ἀξιόλογος θεράπεινα δέν την ἐβλεπε πλέον. Εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ζεύγους ὅπερ ἴστατο ὄρθιον πρὸ τοῦ παραθύρου. Καὶ ἡ μὲν Μαρκέλλα ἐσπῆριζε τὴν μίαν τῶν χειρῶν της ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ παραθύρου, ὁ δὲ Ῥοβέρτος παρὰ τὸ θρονίον τοῦ πατρὸς του προσέβλεπε πρὸς αὐτὴν μετὰ τσοκαίτης ἀγάπης καὶ σιωπηλῆς εὐφροσύνης, ὥστε ἦσαν μία χαρὰ νά τοὺς βλέπῃ τις.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά, τί κάνομεν ἐδῶ; Παντρευόμαστε ἢ δέν παντρευόμαστε;

— Παντρευόμαστε, εἶπεν ὁ κ. Βρεῶ μετὰ σκιᾶς τινος τῆς πάλαι ποτὲ ζωηρότητός του, καὶ ἐλπίζω, Τριανταφυλλιά, ὅτι θὰ μας κάμῃς περίφημο νυφιάτικο τραπέζι.

— Ἄ! α ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει αὐτὰ δέν τα ἀκούει ἡ Τριανταφυλλιά· τὸ τραπέζι τώρα τὸ κάνου. τὸ ξενοδοχεῖο, προσέθηκε μετὰ περιφρονησεως ἀνεκφράστου. Καὶ ξενοδοχεῖα α ἄλλο τίποτα ».

Καὶ ὑψώσασα τοὺς ὤμους ἐπραύθη πῶς καὶ ἠρώτησε τὸν Ῥοβέρτον.

— Καὶ ποτε ἀνάχωμε καλὸ ῥώτημα;

— Τίποτε ἀκόμη δέν εἰξεύρομεν, Τριανταφυλ-

λιά μου, απεκρίθη ὁ νέος μαιδίων. Πρέπει νὰ περιμένωμαι καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ κυρίου Μονφόρτ.

— Καλὸ ἔφημα! ὑπέλαβεν ἡ Τριανταφυλλιά ἐξαφθεῖσα.

— Καὶ ἂν εἶπῃ ὄχι; προσέθηκεν ἡ Μαρκέλλα ἢς τὸ χαριέστατον πρόσωπον αἴφνης ὠχρίασεν.

Ἡ Τριανταφυλλιά ὕψωσε τὴν δεξιάν της χεῖρα μέχρι τοῦ ὕψους τῶν ὀφθαλμῶν της. Τοῦτο δὲ ἦτο δεῖγμα προδράς ἀγανακτήσεως.

— Νὰ εἶπῃ ὄχι; Ἄμ' αὐτὸ δὲ θέλω καὶ ἐγώ, γὰρ νὰ σοῦ τον στρώσω ἔμπροστά, καὶ α νὰ του δείξω ἐγὼ πὸς ἀπίδια βάζ' ὁ σάκκος». Δὲν ξέρει ἀκόμα α τί βήματα ἔχω γιὰ τὴ γούνα του!»

— Τριανταφυλλιά! εἶπεν ἡ Μαρκέλλα ἰκετικῶς, συλλογίσου πὸς εἶνε πατέρας μου, καὶ μ' ἀγαπᾷ.

— Βρὲ παιδάκι μου, δὲ λέγω ὄχι, εἶπεν ἡ μαγειρίσα πραινοῦθῖσα διὰ μιάς, μὰ τί τὴ θέλω τέτοια ἀγάπη, νὰ μὴ σ' ἀφίγη νὰ χαρῆς τὴν ἀγάπην σου ὅπως τὸ θέλ' ἡ ὄραξί σου.

Ἡ θεία Ἰουλία ἐφάρτεν ἐνδομύχως ἐπὶ ἐνδεχομένη συγκρούσει τοῦ Μονφόρτ καὶ τῆς φοβερᾶς Βεραπαίνης, ἀλλὰ δὲν ἀπέδειξε τίποτε.

Ἡ Ἰουλία ἐπανῆλθε τὴν στιγμήν καθ' ἣν βαρυνθέντες νὰ τον περιμένωσιν, ἠτοιμάζοντο νὰ καθίσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ἐτσι θὰ τα κάνης ὅλημέρᾳ νὰ κατασκοπεύωσαι καὶ νὰ τρέχης ἀπάνω κάτω; ἐγρύξεν ἡ Τριανταφυλλιά ἀγριωπῆ ἐτι ἐκ τῆς ἔριδος ἣν συνῆψε κατὰ φαντασίαν μετὰ τοῦ Μονφόρτ ἐν τῇ μαγειρείᾳ.

— Ὅχι, καλή μου Τριανταφυλλιά, ἐξαιρετικῶς το ἔκαμα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος μετ' ἀσυνήθους γλυκύτητος.

Ἐν τούτοις πάντες ἀπέβλεπον πρὸς τὸν νέον ἐρωτῶντες αὐτὸν διὰ τῶν βλεμμάτων. Ἄλλ' ἐκείνος ἦτο ἀπάθης.

Ἀποκομισθέντων τῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν μετὰ τὸ φαγητόν, πᾶσαι αἱ κεφαλαὶ ἦσαν κεκλιμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης, προσηλωμένα εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ σύνταξιν ἐπιστολῆς συγκινητικῆς μελλούσης νὰ καταπέσῃ τὸν Μονφόρτ, ἀναιροῦντα πᾶσας τὰς πιθανὰς ἐνστάσεις του καὶ τὰς μᾶλλον ἀπροόπτους. Ἡ θεία Ἰουλία εἶχε τὴν γραφίδα, εὐτυχῶς εἶχε θραύσει τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, πλὴν δὲ τούτου ἠσθάνετο μόνον ἐλαφρὰν τινὰ νάρκησιν — καὶ ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν αὐτῆς αἱ βητορικαὶ φράσεις ἀλεπάλληλοι διέτρεχον ἐπὶ τοῦ χάρτου μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ ἀφρονίας, ὥστε ἡμίσεια δωδεκάς φύλλον κατακαλύφθη μετ' οὐ πολὺ.

— Δὲν θὰ τα διαβάσῃ αὐτά, ἐπανέλαμβανε σκοπτικῶς ὁ Ἰούλιος. Θὰ μου ἐπιτρέψετε, σεβαστή μου θεία, νὰ σας παρατηρήσω ὅτι ἂν ἀρχίσωμαι νὰ τον ζαλίσωμαι, θὰ μας στείλῃ ὅλους μας καὶ ἐγὼ δὲν εἰδέω ποῦ! Δὲν θὰ τα δια-

βάσῃ ὅλα, καὶ ἐπειδὴ τὸ προαίμιόν σας εἶνε πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν ἐπίλογον.

— Ἰούλια! εἶπεν ἡ θεία μετ' αὐστηρότητος, ἀλλ' ὅ ἀνεμῶς της ἀδέντα ἤκουεν αὐτά, καὶ εἰς ἀπάντησιν διέστρεψε τὸ πρόσωπόν του μετὰ πολὺ μὲν σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης ἀλλὰ δεικνύων ὅτι α δὲν ἰδῶνε ταῦτί του». Πάντες δὲ ἰδόντες τὸν μορφασμόν του τούτον ἀνεκάγχασαν.

— Γράψε σὺ τὸ λοιπόν, εἶπεν ἡ θεία μετὰ μεγαλοπρεπειᾶς, προσπαθοῦσα νὰ ἀναλάβῃ τὴν σοβαρότητά της. Κάπιασε νὰ ἰδοῦμε τὴν προκοπή σου, σὺ ποῦ ἔξερεις νὰ ἐπικρίνης τοὺς ἄλλους.

— Ἐγώ; εἶπεν ὁ Ἰούλιος μετ' ἀθυροῦτος, ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῶν μικρῶν περιόδων, τῶν συντόμων φράσεων... Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος. Ἀλλὰ ἀς δοκιμάσωμαι.

Ἐπανέλαθον αὐτὴς τὴν ἐργασίαν καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς πέμπτης ὥρας ἡ ἐπιστολὴ ἀπῆλθε προπεμπομένη ὑπὸ τῶν εὐχῶν ὅλης τῆς οικογενείας καὶ τῶν στεναγμῶν τῆς Μαρκέλλας ἣτις ἤθελε νὰ ἀναγκάσῃ ἑαυτὴν νὰ μὴ ἐλπίζῃ ἀλλ' ἡ καρδιά της ἐπέμενε ὅμως θέλουσα νὰ πετάξῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς κορυθαλλῶς.

Ἡ ἐσπέρα παρῆλθε καὶ ἐπειτὰ ἡ νύξ. Τὴν δ' ἐπιούσαν, λίαν πρῶτὴ ἡ Μαρκέλλα κατέβη εἰς τὸν βοδιῶνὰ της καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Ροβέρτος εὐρέθη παρ' αὐτῆ κρατῶν τὸ κλαδευτήριον καὶ τὸ κνίστρον, ἵνα παραλάβῃ τὰ μεμαρκμημένα ἄνθη. Μετὰ τὸν βοδιῶνα ἦλθον εἰς τὰς διάφορους συστάδας, καὶ διὰ τοῦ σιδηροῦ κτείνου ἐκαθάρισεν τὸ χῶμα οὕτως ὥστε οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἴδῃ τοιαύτην περιποίησην. Ἦλθον ἐπειτὰ ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου, ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐφημερίδων καὶ τέλος τὸ πρόγευμα.

Ἡ Ἰουλία ἀπὸ πρῶτας ἐνεφανίζετο καὶ πάλιν ἐξηφανίζετο μετ' ἀγωνίας. Προδήλιος ἦτο ἔμπροστίς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ πολὺ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Ἐκάθισεν ὅμως εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ἄλλων. Ἄλλ' αἴφνης ἀντηχῆσαντος τοῦ κώδωνου τῆς θύρας ἠγέθη καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς, ὥστε ἡ θεία Ἰουλία ἀπέμεινε ὡς ἀπολιθωθεῖσα.

Μετὰ δύο δευτερόλεπτα ἐπανῆλθεν ὁ Ἰούλιος εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ τῆς καταλλήλου καὶ εὐπρεπῆς ὁδοῦ, κρατῶν τεμάχιον χάρτου κωνοῦ, καὶ εἶπε!

— Ἐγὼ καλὰ σας το εἶπα, ὅτι ἀγαπᾷ τὰς συντόμους φράσεις, ἀλλὰ βέβαια δὲν ἐπερμέναντέ ποτέ σας ὅτι εἶμαι καὶ τόσον πολὺ λακωνικός. Ὡ δύναμις τοῦ ἤλεκτρισμοῦ! ὦ ὑπεροχὴ τῆς ἰδέας μου! Ἀκούσατε μίαν στιγμήν, ὦ θνητοί, τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπισήμων τούτων ἱστορικῶν ἐγγράφων καὶ σπουδαιωτάτων ἦσαν οὐδὲν ἄλλο ἐγγράφον!

« Παρίσιοι, ὁ Ἰουλιος, μεσημβρία. Σίμων Μονφόρτ, Νέαν Ἰόρκην. Ἐγκρίνετε ἄστυγον

Μαρκέλλας Ροβέρτον Βρεῦ; Ἐπειγον. Ἀπάντησις προκατεβλήθη. »

« Νέα Ἰόρκην; ὁ Ἰουλιος, ὥρα 6 π. μ. Ἰουλιος Βρεῦ. Ἐγκρίνω, ἐρχομαι, περιμένετε. »

Ἡ Ἰουλίος ἀνατινάξας τὸ χειρόμακτρόν του ὤρμησε πρὸς τὸν ἀδελφόν του καὶ τον κατησπᾶσθη.

— Νὰ τί ἀξίζει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὀλίγον ἀποθεματικὸν κεφάλαιον διὰ τὰς ἀνάγκας του, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶνε καὶ ἀκριθὰ ἀναλόγως τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὅποιαν μας ἐπρόξενησε. Τὸ ὑπερωκεανιον καλῶδιον εἶνε λαμπρότατῃ ἐφεύρεσις. Οὐδεὶς βεβαίως ἐφάνη ἐναντίας γνώμης.

Ἡ Ἰουλίος ἦλθε καὶ ἡ ελευσις αὐτοῦ ἐνεποίησεν εἰς πάντας χαρὰν μεγάλην. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶχεν ὑποφέρει πολλὰ ἐν τῇ ζηντησίᾳ. Διότι ἄλλοτε ὅτε ἐνόμιζεν ὅτι εἶνε μόνος καὶ ἐρημος ἐπὶ γῆς, ἡ μοναξιά δὲν τον ἐθάρυνε, δὲν τον ἐπέξεν ἀλλὰ ἤδη μετὰ τῶν ἄλλων εὐγενῶν αἰσθημάτων εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν ἀγαπώμενον, καὶ διὰ τοῦτο ἡ δευτέρα αὐτῆ ἐξορία του ἐφάνη εἰς αὐτὸν μικροτέρα καὶ ἀφόρητος.

Ἡ ἡμέρα χαρᾶ τοῦ τέκνου του, ἡ φιλόθεος ὑπόδειξις τῆς οικογενείας Βρεῦ ἐνεστάλαξαν εἰς τὴν καρδίαν του βάλσαμον, οὐ ἡ παραμυθητικὴ ἐνέργεια ἐγένετο ἐπαισθητὴ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν μετ' ἐπειτα βίον.

Ὁ κ. Βρεῦ καὶ ὁ Σίμων εἶξ ἀπαντος θὰ ἐζήλευον ἀλλήλους καὶ θὰ ἠμιλλάντο τίς πρῶτος νὰ περαιοῖται καὶ ὁπωπιῶν τὰ τεκνία τῆς Μαρκέλλας τούτου δὲ θὰ ἦτο τὸ μόνον νέφος τῆς μακαρίας αὐτῶν ὑπάρξεως. Ἄλλ' ὅμως ὁ Θεὸς τῶν δικτηρίων ἀπέστειλε δύο ἄρρενα, καὶ ἐκάτερος τῶν πάππων ἀρπάσας ἐν, ἀμυλλᾶται ἤδη νὰ το διαφθεῖρῃ διὰ τῶν θηπειῶν, νὰ το κάμῃ μαυμόθρεπτον ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, παπποθρεπτον, τρελλοχαδεμόνον.

Εὐτυχῶς ὁ Ἰούλιος εἶνε ἐκεῖ, καὶ χρειᾶς τυχούσης, τοὺς κάμνει τὰς δεούσας παρατηρήσεις.

Ἡ Τριανταφυλλιά εἶχε κατάλευκον τὴν κόμην, ἀλλὰ θὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη καὶ ἐπίκεινα. Ἡ δὲ κυρὰ Ζαλίην εἶνε ἡ ἐπίσημος παιδαγωγὸς τῶν τεκνίων τῆς Μαρκέλλας.

ΤΕΛΟΣ

Ἀδάμαντες ἐπὶ ἀσχήμου κεφαλῆς ἑμιάζουσι πρὸς φάρον ἐπὶ σκοπέλου: καθιστοῦσι καταφανῆς τὸ κακὸν μέρος, ἐφ' οὐ εἶσι τεθειμένοι.

Πανταχοῦ ὅπου ἀκουεῖς νὰ τραγηδοῦσιν εὐπορεῖς νὰ σταματήσῃς ἀφάβως. Οἱ κακοὶ δὲν ἔχουσιν ἄσματα.

Ἡ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ἐπὶ τὸν τίτλον τούτον ὁ διάσημος Ἰταλὸς φυσιολόγος Μαντεγάτσιας ἐξεδόκειν ἐσχάτως συγγραμμα περιεργότατον καὶ τὰ μάλ' ἐνδιαφέρον. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἐστίας θέλωμεν σταχυολογήσει ἐκ διαφόρων κεφαλαίων αὐτοῦ τῆδε κάκεισε τὰ κυριώτατα καὶ μᾶλλον προσιτὰ τοῖς πολλοῖς μέρη. Ἀρχόμεθα δὲ σήμερον διὰ τοῦ κεφαλαίου ὅπερ ἐπιγράφεται:

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Τὸ μέτωπον.

Μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν τὸ μέτωπον εἶνε ὁ πιστότερος διαρρηνεὺς τῆς νοημοσύνης. ἀνεκάθεν δ' ἡ εὐρύτης καὶ ὕψηλότης αὐτοῦ θεωρήθη ὡς ἐν τῶν συστατικῶν τῆς τελείας καλλονῆς. Ἦν δὲ σύμφωνος καὶ πρὸς τὴν φύσιν ἡ ἐκτίμησις αὐτῆ, καθόσον ἴδιον τῶν ἀγγινοστέρων φυλῶν ἦτο τὸ εὐρύ καὶ ὕψηλὸν μέτωπον, ἐνῶ τῶν πνευματικῶς ὑποδεεστέρων χαρακτηριστικωτάτῃ ἦτο πάλιν ἡ τοῦ μετώπου στενότης.

Λίαν σχετικὴ πρὸς τὸ μέτωπον εἶνε ἡ τῶν ὀφρύων καμπυλότης. Ἀπάντ' αὐτῆ καθ' ὑπερβολὴν μεγάλη παρά τὰς ταπεινότερας τῶν φυλῶν συνδυαζομένη πρὸς μέτωπον στενὸν καὶ πεπεσμένον.

Ἡ καμπυλότης τῶν ὀφρύων θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν διακριτικῶν σημείων τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Αἱ γυναῖκες ἔχουσιν τὰς ὀφρῦς ἥμισυ ἢ οὐδ' ὀλίγως καμπύλας, τὸ δὲ μέτωπον στενὸν καὶ ἀνεπτυγμένης τῆς προεξοχᾶς αὐτοῦ, ὅπως καὶ τὰ παιδιά.

Ἐπάρχει γεωμετρικὴ τις ταξινομησις τῶν μετώπων εἰς τρεῖς κατηγορίας ἀναλόγως τοῦ σχήματος αὐτῶν: εἰς μέτωπα ὀμαλὰ, κυρτὰ καὶ κοίλα. Ἀποδίδονται δὲ καὶ διάφοροι ἰδιότητες ἀμφιβόλου ἀκριβείας εἰς τοὺς κεκτημένους διάφορον σχῆμα μετώπου. Οἱ ἔχοντες ὀμαλὸν τὸ μέτωπον λέγονται ἀγαθοὶ τὴν φύσιν, οἱ κυρτομέτωποι ἰσχυροὶ τὴν ψυχὴν, ἥμισυ δ' ἀξιοζήλουτοι θεωροῦνται οἱ ἰδιοκτῆται κοίλου μετώπου.

Οἱ ὀφθαλμοί.

Τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα συστατικὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε ἡ ἐκφρασις, τὸ σχῆμα, ἡ θέσις, τὸ χρῶμα, ἐτι δὲ αἱ ὀφρῦς καὶ αἱ ἐπισκιάζουσαι αὐτοὺς βλεφαρίδες.

Ὁφθαλμὸς μέγας μὴ προεξέχων τῆς κόγχης ἐγγίζει πρὸς τὴν ἰδανικὴν τελειότητά ὀφθαλ-

μού. Ἐν γένει δὲ μεταξύ τῶν διαφορῶν λαῶν οἱ Ἄριοι, οἱ Σημίται καὶ πλείστοι τῶν Μαύρων τῆς Ἀφρικῆς εἶνε μεγαλόφθαλμοι, ἐνῶ οἱ Μογγόλοι καὶ οἱ πλείστοι τῶν Μαλαισιῶν ἔχουσι μικροὺς ὀφθαλμούς.

Ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ὑπάρχουσι ὀφθαλμοὶ στρογγύλοι, προεξέχοντες, ἀμυγδαλωτοί, ὀριζόντιοι ἢ διευθυνομένοι λοξῶς πρὸς τὴν ρίνα ἢ πρὸς τοὺς κροτάφους. Παρὰ ταῖς Ἀρίας φυλαῖς καὶ ταῖς Σημιτικαῖς ὡς καὶ παρὰ τοῖς λευκοῖς τῆς Πολυνησίας εὐρίσκωμεν ἀμυγδαλωτοὺς ὀφθαλμούς. Εἶνε δ' οὗτοι μετὰ τῆς πλουσίας στεφάνης μακρῶν βλεφαρίδων ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς καλλονῆς τῶν Ἀνδαλουσιῶν. Τὸ χαρακτηριστικὸν δὲ τοῦτο δὲν παρέλειψεν ὁ A. Musset εἰς τὴν *Andalousian* του:

Vrai Dieu! Lorsque son oeil
Sous la frange de ses réseaux...

Ὄφθαλμοὶ λοξῶς ἐπικλινεῖς πρὸς τὴν ρίνα εἶνε ἴδιοι τῶν Μογγόλων καὶ τινῶν φυλῶν τῆς Ἀμερικῆς. Παρ' ἡμῖν συμβαίνει ἐνίοτε τὸ ἐναντίον· ἡ ἐξωτερικὴ ἄκρη τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶνε χαμηλοτέρα τῆς ἐσωτερικῆς. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ τῶν πρωτοτύπως καὶ παραδόξως ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς πρώην αὐτοκρατορίας τῶν Γάλλων Ἰνδουσίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ λίαν προσεγγίζοντες ἢ ἀπομακρυνόμενοι ἀλλήλων καθίστανται δυσειδεῖς. Ἴδιος δ' ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἡ φυσιογνωμία προσλαμβάνει τι τὸ ζυφώδες. Ἄν δὲ προεξέχῃ τῆς κόγχης ἢ εἶνε βαθύως κεχωσμένοι ἐν αὐτῇ, τὸ βλέμμα αὐτῶν καθίσταται βλοσυρὸν, θηριώδες ἢ ὀλιβερόν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ποικίλλουσι ἀπείρους κατὰ τὸ χρῶμα τῆς κόρης, καθόσον ἢ ἴρις συνίσταται ἐκ δύο ζωνῶν διαφόρου χρώματος, συγκρινῶνται δ' ἐν αὐταῖς συνήθως αἱ βαθύως τρίτου τινὸς χρωματισμοῦ. Ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν χρωμάτων τούτων δύσκολον εἶνε νὰ περιλάβῃ τις πάντας τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ὠρισμένας κατηγορίας.

Συνήθως λέγουσι μαύρους τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνους ὅσοι ἔχουσι τὴν κόρην βαθύως καστανοῦ χρώματος, ἀλλὰ πράγματι οὐδὲ εἰς ὀφθαλμὸς μαύρος ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς.

Δύναται τις νὰ διαιρέσῃ τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τεφροχρόους, κυανοῦς, πρασίνους καὶ φαιοῦς. Καὶ οἱ μὲν τεφροχρόοι, πράσινοι καὶ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ εὐρίσκονται συνήθως μετὰ τοῦ χρωματισμοῦ τῆς μορφῆς καὶ τῆς κόρης τοῦ ξανθοῦ τύπου, οἱ δὲ φαιοὶ ἀπαντῶσι πάντοτε σχεδὸν παρὰ τῷ με-

λαγχρινῷ τύπῳ. Συμβαίνει ἐνίοτε τὸ ἐναντίον κατὰ παράθεσιν τοῦ συνήθους καὶ ἡ ἀντιθετικὴ αὐτὴ ἀρέσκει, καθόσον ἢ σπανιότης. Ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν καλαισθητικῶν κρίσεων ἡμῶν.

Ἀποδίδονται συνήθως εἰς τὰ διάφορα χρώματα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ διάφορα προσόντα· οὕτω οἱ βαθυχρόοι ὀφθαλμοὶ θεωροῦνται μᾶλλον κατάλληλοι πρὸς ἔκφρασιν πάθους καὶ ἠδυσθαθείας, ἐνῶ οἱ διαυγεῖς τὸ χρῶμα ἀποπνεύουσι γλυκύτητα καὶ καλοσύνην.

Ἐν γένει προτιμότεραι φαίνονται αἱ μᾶλλον ἐντονὸν ἀποχρώσεις τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκωμεν ὠραιότερους τοὺς μέγχοι μελανότητος φαιοῦς ὀφθαλμούς ἢ τοὺς ἔχοντας τὸ διαυγέστερον γαλανὸν χρῶμα, καὶ δὲν ἀξιοῦμεν προσοχῆς πολλῆς τοὺς τεφροχρόους, τοὺς πρασινωποὺς καὶ τοὺς ἔχοντας ἀχρῶμαίσιμον χρῶμα, κατὰ τινὰ εὐφυῶς ἔκφρασιν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ποικίλλουσι κατὰ τὴν λάμψιν, ἥτις μεγάλως παραλλάσσει τὴν ἔκφρασιν. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου, ὅστις γελά, ὀμιλεῖ, σκέπτεται μετ' ἐνεργητικότητος φωτοβολεῖ, ὁ ὀφθαλμὸς βλακῆς ἢ ἀσθενοῦς σχεδὸν δὲν ἔχει λάμψιν.

Αἱ ὄφρυς, τὰ βλέφαρα, αἱ βλεφαρίδες εἶνε δευτερεύοντα, ἀλλὰ συντείνουσι μεγάλως εἰς τὴν ὅλην ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας. Αἱ ὄφρυς δυνατόν νὰ εἶνε πυκναί, ἀσπύταται ἢ σπάναι μέχρις ἀφανείας. Ἐν γένει θεωροῦνται ἐντελεῖς αἱ μετρίως πυκναί, τοξοειδεῖς, καλῶς διαγεγραμμένοι, ἔχουσι ὕψος τὸ τρίχημα, εἰς τὸν ἄνδρα πλατύτεροι, εἰς τὴν γυναῖκα μᾶλλον λεπταί. Συνενοῦμεναι διὰ μικροῦ τριγώνου προσθέτουσιν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν ἔκφρασιν τινὰ ἐνεργείας, ἥτις δύναται νὰ φθάσῃ ἐνίοτε καὶ μέχρι τραχύτητος καὶ θηριωδίας. Μόλις δ' ὀραταὶ καθιστάμεναι ὡς ἐκ τοῦ σπανίου τριγώνου ἀφαιρούσι πολὺ ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἀποτελοῦσι κυριώτατον στοιχεῖον ἀσχημίας.

Τὰ βλέφαρα δυνατόν νὰ εἶνε βραχέα ἢ μικρά, πλατέα, σαρκώδη, καὶ ὑπερβολῆν ἀνεργήματα κλπ. Αἱ δὲ βλεφαρίδες μικραί, ἄτακτοι, ἢ τοῦναντίον μακραί, ἡμαλαί καὶ τέλος ἀκανθώδεις. Ὄραται θεωροῦνται αἱ μακραὶ καὶ ἡμαλαὶ βλεφαρίδες ἐλαφρῶς ἐπισκιάζουσαι τὰς παρειάς.

III ἴρις.

Δύο γεωμετρικοὶ κανόνες περὶ τελειότητος τῆς ἱριδος τοῦ διασπῆμου φυσιογνωμιστοῦ Τοπινάρδου:

α') Τὸ μήκος αὐτῆς πρέπει νὰ εἶνε ὅσον καὶ τὸ τοῦ μετώπου.

β') Τὸ κάτω μέρος αὐτῆς νὰ εἶνε ὅσον τὸ τρίτον τοῦ μήκους τῆς.

Ἀσχημοὶ ῥίνες θεωροῦνται ἰδίως αἱ ὁμοιάζουσαι πρὸς τὰς τῶν πιθήκων, αἱ σιμαί, αἱ τελλασμένοι ἢ αἱ λίαν μικραὶ καὶ μὴ ἔχουσαι παραλλήλους τοὺς μυκτῆρας.

Ἄν πρόκηται νὰ θυσιάσῃ τις τοὺς γεωμετρικοὺς κανόνες τοῦ Τοπινάρδου, προτιμᾷ ὅμως τὰς ῥίνας, αἵτινες ὑπερβαίνουσι τὰ μέτρα αὐτοῦ μᾶλλον ἢ τὰς ἐλλειπεῖς. Ἐνῶ δὲν παύομεν θεωροῦντες ὠραῖαν γυναῖκα, ἔστω καὶ ἔχουσαν μεγάλην τὴν ρίνα, δὲν δύναμεθα ὅμως νὰ φαντασθῶμεν καλλονὴν μετὰ σιμῆς ἢ τελλασμένης ῥίνος. Κοινῶς μάλιστα καλοῦσιν ἀριστοκρατικὰς τὰς μεγάλας, ἰδίως τὰς ἀετιώδεις ῥίνας.

Ἡ ἀετιώδης ῥίς δύναται νὰ ἔχη ἓνα ἢ δύο ὄφρυς, ἢ μικρὰ ῥίς δύναται νὰ ἔχη ἠνωρῶμενη τὴν ἄκρην, ὅπερ παρέχει εἰς τὴν μορφήν ἔκφρασιν τινὰ ἰδιόρρυθμον καὶ προπιτῆ. Ἡ τοιαύτη ῥίς ἀπαντᾷ ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ.

Κατὰ τινὰ ταξινόμησον φυσιογνωμιστὴν αἱ τέλει ῥίνες διαίρουσιν εἰς ἰσχνὰς, μακράς, ἀγκιστροειδεῖς, πλατεῖας καὶ σαρκώδεις.

Τὰ κινητήρια νεῦρα τῆς ῥίνος διατελοῦσι σχεδὸν ἐν ἀτροφίᾳ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ. Ὅθεν σπανίως ἀνακινεῖται ἡ ῥίς καὶ λίαν ἀσθενῶς, μᾶλλον δ' εὐκίνητά εἰσι τὰ περὶ τὴν ὠρα ὀργῆς ἢ ἀπολαύσεως. Φαίνεται ὅτι αἱ κινήσεις αὐταὶ εἶνε μᾶλλον συνήθεις εἰς τὰς ταπεινοτέρας φυλάς καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον φιληδόνους ἀνθρώπους.

Ἀξιοπαρατήρητον καὶ τὸ ἐξῆς: ὅτι ἡ ἄκρη τῆς ῥίνος εἶνε πάντοτε σχεδὸν ὀλίγον προσηλινῆς πρὸς τὰ δεξιὰ. Μήπως διότι συνήθως ἀπομυττόμεθα διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔλκοντες ἐλαφρῶς αὐτὴν πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν, ἢ ὑπάρχει ἄγνωστος τις φυσιολογικὴ αἰτία;

Τὸ στόμα.

Ἄν ὁ ὀφθαλμὸς εἶνε τὸ ἐκφραστικώτατον μέρος τῆς μορφῆς, ἀλλὰ τὸ στόμα εἶνε τὸ μᾶλλον συμπαθητικόν, καθόσον ἐν αὐτῷ συγκεντροῦται ἡ ἐκδηλωσις τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς ἠδυσθαθείας,

δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συγκρίνῃ τις τὴν δύναμιν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ στόματος, καὶ δὲν θὰ διαστάσῃ τότε νὰ δώσῃ τὴν ὑπεροχὴν εἰς τὸ στόμα. Ἀπέναντι δύο ὠραίων γυναικῶν ὀφθαλμῶν δύναται ν' ἀπομείνῃ τις ἐκθαμβῶς, θαυμά-

ζων, ἀλλ' ἀπέναντι ὠραίου στόματος ὁ ἀπομείνῃ... ἐρωταυμένος. Ὁ ἀκροβολισμὸς ἀνήκει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλ' ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη ἀνήκει εἰς τὸ στόμα.

Ὁ ὀφθαλμὸς εἶνε τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, πρὸς τὸ ὅποιον οὐδεὶς δύναται νὰ φθάσῃ· τὸ στόμα εἶνε ἡ γῆ ἢ πλήρης ἀρωμάτων, πλήρης εὐχύμων καὶ ἠδυσθαθῶν καρπῶν.

Ἐν γένει αἱ μᾶλλον ὑπέροχοι φυλαὶ ἔχουσι στόμα μετρίου μεγέθους, χεῖλη μᾶλλον λεπτὰ καὶ ἐλαφρῶς τοξοειδῆ.

Ἀσχημον θεωρεῖται τὸ στόμα ὅταν εἶνε πολὺ μέγαν, ἢ ἀπέχη τῆς ῥίνος πλέον τοῦ συνήθους, καὶ ὅταν ἔχη σαρκώδη καὶ παχέα τὰ χεῖλη. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο θεωρεῖται καὶ ὡς χαρακτηριστικὸν ἠδυσθαθείας.

Καὶ πάλιν ὑπάρχουσι οἱ ταξινομοῦντες τὰ στόματα ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν χειλέων εἰς τρεῖς κατηγορίας, καὶ νομίζοντες ὅτι διακρίνουσιν ἀγαθότητα εἰς τὰ στόματα, ὧν προεξέχει τὸ ἄνω χεῖλος, ἅτινα καλοῦσι καὶ στόματα αἰσθηματικά, τιμιότητα καὶ εὐκαρίνεια εἰς τὰ ἔχοντα ἕξ ἴσου προεταμένα τὰ χεῖλη, ἅτινα πάλιν καλοῦσι στόματι εὐκαρίνεια, χαρακτῆρα εὐερέθιστον εἰς τὰ ἔχοντα ἐλαφρῶς ἐκκερμῆς τὸ κάτω χεῖλος, ἅτινα τέλος ὀνομάζουσι στόματα εὐερέθιστα.

Τὸ πηγούνιον.

Ἐν μέρει θεωρεῖται πηγούνιον στρογγυλοῦμενον ἢ ὠσειδὲς μᾶλλον προεξέχον παρὰ τῷ ἀνδρὶ ἢ παρὰ τῇ γυναίκῃ. Τὰ ἀγκιστροειδῆ πηγούνια μεταδίδουσιν εἰς τὴν ὅλην φυσιογνωμίαν τραχύτητα τινὰ ἀπέχουσαν τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀγαθότητος.

Κατὰ τινὰ παράτηρητὴν τὸ προεξέχον πηγούνιον εἶνε χαρακτηριστικὸν θητικοῦ ἀνθρώπου, τοιοῦτο δ' ἐν γένει εἶνε τὸ πηγούνιον τοῦ κατ' ἐξοχὴν θητικοῦ λαοῦ, τοῦ Βρετανικοῦ, τοῦναντίον δὲ πηγούνιον πεπιεσμένον δηλοῖ ἐπιπολαιότητα. Οἱ πρόγονοί μας ἐνόμιζον ὅτι δηλωτικώτατον πανουργίας χαρακτηριστικὸν ἦτο τὸ ὄξύ καὶ μυτηρὸν πηγούνιον.

Ὅσοι ἀγαπῶσι τὰ ἔχοντα μικρὸν λακκίσκον πηγούνια, ὡς μάθωσιν ὅτι κατὰ τινὰ φυσιογνωμιστὴν ὁ λακκίσκος ἐκείνος σημαίνει μείζονα χάριν ἐν τῷ σώματι ἢ ἐν τῇ ψυχῇ.

Αἱ παρειαί.

Αἱ παρειαὶ δὲν προεξέχουσι μεγάλως παρὰ τοῖς λευκοῖς καὶ τοῖς μαύροις· αἱ προεξέχουσαι

παιαί είνε κυριώτατον χαρακτηριστικόν τῆς μογγολικῆς φυλῆς. Παρ' ἡμῖν θεωρεῖται ἀσχημος ἢ προσέοχῆ αὐτῶν (καί το πολύ πεπιεσμένον οὐχ ἦττον.)

Τὰ ὄτα.

Τὰ ὄτα εἶνε τὸ ἥμισυ ἐκφραστικόν μέρος τῆς φυσιογνωμίας καί τὸ μᾶλλον ἀκίνητόν. Καί ὡς ἐκ τῆς θέσεως δ' αὐτῶν τῆς σχεδὸν κεκρυμμένης παίζουσι ὄλιγος δευτερεύον πρόσωπον ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς φυσιογνωμίας. Οὐδὲν ἦττον πάντες ἠμολογοῦσιν ὅτι τελείως κατασκευῆς ὄτα συμπληροῦσι τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου.

Δυσειδῆ ὄτα εἶνε τὰ μεγάλα καί πρὸς τὴ πλάγια ἐξέχοντα, εὐμορφα δὲ τὰ μικρά, ὡσειδῆ, καλῶς προσκεκολλημένα κατὰ μῆκος τοῦ κρανίου καί ἐντελῆ ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν πτυχῶν καί διπλώσεων.

Οἱ ὀδόντες.

Ἴν ὅσῳ τὸ στόμα μένει κεκλεισμένον, οἱ ὀδόντες δὲν φαίνονται, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἀνοιχθῆ, οἱ ὀδόντες ἀναλαμβάνουσι σπουδαιότατον μέρος ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ, προστιθέμενοι εἰς αὐτὴν ὡς στοιχεῖον βασιμῶν ἢ τρόμου, συμπαθείας ἢ ἀποστροφῆς. Οἱ ὠραιότεροι ὀδόντες δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσιν ἓνα ἄνθρωπον ὠραῖον, ἀλλ' ὀδόντες ἀχρεῖοι ἀρκοῦσιν ἓνα καταστρέψασιν τὴν καλλονὴν καί αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

Ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τῶν ὀδόντων πάντες συμφωνοῦσιν ὅτι ὠραῖοι εἶνε οἱ μικροί, κανονικοί, πυκνοί, μὴ προσέχοντες, ἔχοντες χρῶμα λευκόν ἢ ἀπαλλῖνον ἐλαφρῶς πρὸς κωνῆν τινα ἀπόχρῳσιν.

Οἱ ἀσχημοὶ ὀδόντες διὰ τὴν καλλονὴν εἶνε ὅ,τι αἱ κηλίδες διὰ τὸν ἥλιον. Καί ἐπειδὴ ἡ τῶν ὀδόντων ὑγιεινὴ εἶνε ταυτόχρονα καί ὑγιεινὴ τῆς καλλονῆς, οἱ ὀδοντοῖατροὶ εἶνε ἄξιοι πάσης τιμῆς ὡς κυριώτατοι εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος.

Δ

Ἡ δημοτικότης οἶα τὴν σήμερον ὑπάρχει δὲν εἶνε πρόληψις ὑπὲρ τοῦ ἔχοντος αὐτὴν, ἀλλὰ κατ' αὐτοῦ. Ὅταν ἡ δημοτικότης ἀποκτᾶται διὰ τῆς κολακείας τοῦ ὄν δήμου, διὰ τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν ταπεινότερων τοῦ πλήθους ὀρέξεων, τότε πρόπει νὰ εἶνε βδελυκτὴ εἰς πάντα ἐντιμον ἄνθρωπον. Οἱ ἔχοντες καθαρόν χαρακτῆρα ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν καί ὅταν αὐτὴ εἶνε ἀντιδημοτικὴ.

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ

Ἐγεννήθη ἐν Βαυαρίᾳ, παρὰ τὸν Ῥήνον, ὁ πατήρ μου, βαρόνος ἀνευ βαρωνείας, ὅπερ συνήθεστατον ἐν Γερμανίᾳ, ἐνυμφεύθη ἐξ ἔρωτος παρῆλιξ ἡδὴ, καί ἀψήφωσεν τὰς προλήψεις τῆς εὐγενείας, τὴν θυγατέρα ἑνὸς ἐμπόρου, μεθ' ἧς ἐζῆσεν εὐτυχῆς. Ἡ μήτηρ μου ἦτο ὠραία, ἀξίερατος καί ἀγαθὴ.

Μόνος καρπὸς τοῦ γάμου τούτου, οὐτινας τὴν γαλήνην οὐδὲν νέφος διατάραξεν ἐπὶ δωδεκαετίᾳ, ἤμην ἐγώ. Ὁ πατήρ μου ἀπέθανε, τὸ τραῦμα ὑπῆρξε διὰ τὴν μητέρα μου σκληρότατον, ἀλλ' εὖρε παραμυθίαν ἐν τῇ ἀνατροφῇ μου, εἰς ἣν ἀφασιάθη καθ' ὀλοκληρίαν.

Ἐποῦδασα τὴν ἱατρικὴν ἐν Ἐιδελβέργῃ, ἔδωκα τὰς ἐξετάσεις μου, ἔλαβα τὸ δίπλωμά μου, ἡ δὲ μήτηρ μου, ἡ ὅποια ὅτε ἐζηταζόμην ἤλθε παρ' ἐμοὶ ὅπως μ' ἐνθαρρύνῃ, ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἐξέβαλε τὰ πένθημα αὐτῆς ἐνδύματα, καί ἐπανήλθομεν περιχαρεῖς εἰς τὴν μικρὰν πόλιν μας καί τὴν προσφιλεῖ μας οἰκίαν. Πρωτῶν τινὰ ἡ μήτηρ μου εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου μοι παρέδωκεν ὅλην τὴν χρηματικὴν αὐτῆς περιουσίαν. Ἐρρωσμένη νὰ τὴν δεχθῶ, διακεινόμενος ἐν τῇ ἀνῆκε, καί ὅτι ὤφειλε νὰ τὴν διαχειρίζεται ἡ ἴδια, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου ἐπέμενε καί ἐπὶ τέλος ἐδέχθη. Ἄλλως οὐδαμῶς προέβλεπον τότε εἰ αὐτὴ ἡ περιουσία θὰ διεκινδυνεύει εἰς χεῖράς μου.

Ἔθεσα ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας μας ὀρειγάλειν πλάκα, ἐφ' ἧς ἦτο κεχαραγμένον τὸ ὄνομά μου, καί περιέμενον πελάτας, ἀλλ' ὀλίγοι ἦλθον. Μετὰ ἓν ἔτος ἤρχισα νὰ εὐρίσκω ἄδικον τὴν πρὸς με περιρρόνησιν τῶν συμπατριωτῶν μου, ληημιῶν ὅτι ἐλαχίστην δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην ὡς ἱατρὸς νέος εἰκοσὶ πέντε ἔτων. Ἀφῆνης ἀνέγνω ἐν τινι ἐφημερίδι ὅτι ὁ μέγας δούξ γειτονικοῦ Κράτους ἔθετε εἰς διαγωνισμὸν τὴν θέσιν βοηθοῦ τοῦ νοσοκομείου τῆς πρωτεύουσῆς του. Ἐγὼ συγκατανεύσει τῆς μητρὸς μου μετέβην εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, μετέσχον τοῦ διαγωνισμοῦ καί ἔλαβον τὴν χρεῦσσαν θέσιν.

Ἐγκατέλειπα ἀνευ λύπης πόλιν, φανείσαν μοι τόσῳ ἀχάριστοι καί μετέβην μετὰ τῆς μητρὸς μου εἰς τὴν νέαν θέσιν μου. Ἡ χάριστηθῆμεν ἐκ τῆς νέας ἡμῶν διαμονῆς· ἐγὼ ἐλάμβανον κατὰ μῆνα ἑκατὸν φλωρίνια, ἡ δὲ μήτηρ μου, καλὴ καί εὐπροσήγορος, συνῆψε πάραυτα ἀρετὰς σχέσεις.

Μεταβίβω ἤδη εἰς σοβαρὰ τοῦ βίου μου γεγονότα, ἐξ ὧν δύνανται τις νὰ ἐξαγάγῃ ὠφέλιμον μάθημα. Ὑπῆρχεν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ δημόσιον χαρτοπαικτεῖον, οὐτινος τὸ εἰσόδημα ἦτο εἰς τῶν κυριωτέρων πόρων τοῦ Μεγάλου Δουκῆς. Πολλὰς ἐπράξα τρέλλας κατὰ τὴν νεότητά μου, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπαίξα. Βίβον λοιπὸν μετὰ συγκινήσεως τὴν οἰκίαν ἐκείνην, τὴν καταβροχθίσασαν τοσαύ-

τας περιουσίας, τοσαύτη δ' ἦτο ἡ πρὸς αὐτὴν ἀποστροφή μου ὥστε ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας οὐτε ἐπάτηθα εἰς αὐτήν.

Εἰς συμμαθητῆς μου, ἐλθὼν χάριν διασπαδάσεως εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἠθέλησεν νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καί με παρέλαθε μεθ' ἐαυτοῦ. Εἰσῆλθον εἰς τὸ πανδαμῶνον ἐκεῖνο φοικιῶν, καί μόλις κατώρθωσα νὰ ἐπανέρω τὴν ἀταρξίαν μου. Ἐν τούτοις ἀνάγκῃ νὰ ἠμολογήσαι ὅτι οὐτε ἡ οἰκία οὐτε οἱ θαμῶνες αὐτῆς εἶχον τι τὸ ἀπαισίον. Τὰ δωμάτια ἦσαν πολυτελῶς διασκευασμένα καί λαμπρῶς φωταγωγημένα, οἱ θαμῶνες ἀνήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, εἰς τὴν καλὴν τάξιν, περιεφέροντο εἰς τὰς αἰθούσας, ἡ ἴσταντο περὶ τὰς τραπέζας τοῦ χαρτοπαίγιου, ἐξαιρετος ὀρχήστρα ἀνέκρουε τὰ ἐκλεκτότερα μουσικὰ τεμάχια, τὸ δὲ ἄρωμα τῶν ἁθίων τοῦ Μαΐου καί Ἰουνίου εἰσῆρχετο μετὰ τῆς νυκτερινῆς δρόσου διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων.

Ἄλλ' ὁ θυμὸς καί ἡ πολυτέλεια μάτην ἀνεπίπισον τὰ θελήγητρα αὐτῶν. Εἰς ἀπάντων τῶν προσώπων ἀπεικονίζετο μετὰ ἄλλῃ ἀπασχόλησις· οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ στιγμὰς τινὰς ἐζηκόντιον ἀστραπάς, τὰ δὲ χεῖλη συνεστέλλοντο ἢ ἐδάκνοντο, ἐξ ὧν καταφαίνετο τὸ ὑποπτον τοῦ μέρους· τέλος, ὁ ἐπὶ τῶν τραπέζων ἐκτεθειμένος χρυσός, καί ἡ ὑπὸ σπασμωδικῶν χειρῶν συμπτύξις τῶν τραπέζικων γραμματικῶν κατήγγελλε τὸ χαρτοπαίγιον. Ὁ φίλος μου ἐπαίξεν ἐπὶ τινα καιρὸν, ὅτε μὲν γάνων καί ἄλλοτε κερδίξων, ἀλλὰ τέλος ἡ τύχη ἠνθώσεν αὐτόν. Ἐπαίξα καί ἐγὼ ἀκολουθῶν τὰ διαβήματά του, καί ἐκέρδισα· τὸ κέρδος δὲν ἦτο σημαντικόν, ἀλλὰ τὸ κακόν ἐγένετο· με κατέλαθεν ἡ μανία τοῦ χαρτοπαίγιου.

Περὶ τὸ μεσάνυκτιον ἀπεσύρθημεν, ὁ μὲν φίλος μου εὐχαριστήριος, διότι ἐκέρδισα τριακόσια ἢ τετρακόσια φλωρίνια, τὰ ἐξῆδα τοῦ ταξιδίου του, ἐγὼ δὲ πολὺ μελαγχολικός. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν μου δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῶ καί ὄφριθην ποτὲ πλέον νὰ μὴ παίζω. Δυστυχῶς δὲν ἐτήρησα τὸν ὄρκον μου. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὑπὸ ἀκαταμαχίτου δυνάμεως ἠθούμενος, ἐπανῆλθον καί πάλιν, καί ἐπὶ τέλος ἐγενόμην τέλειος χαρτοπαίκτης.

Ἡ πτώσις μου ὑπῆρξεν ἐντελής καί ταχεῖα· παραδοθεὶς εἰς πάθος τοῦ ὅποιο ἐγίνωσκον τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ δὲν ὑπάπτειον τὴν ἰσχύν, κατώρθωσα οὐχ ἦττον νὰ τὸ κρατήσω μυστικόν ἀπὸ τὴν μητέρα μου. Ἄλλ' εἶθε νὰ τὸ ἐμάνθανε, διότι διὰ τῶν παρακλήσεων καί τῶν θαπειῶν αὐτῆς θὰ κατώρθου νὰ με θεραπεύσῃ. Ἐπεδόθη λοιπὸν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, αἱ δὲ πρῶται ἀπόπειραί μου ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, ὡς συμβαίνει πάντοτε· ἀλλὰ κατόπιν ἐπῆλθε τὸ ἐναντίον· ἠδῆξα τὰς καταθέσεις μου, ἔχασα καί πάλιν, μικρὸν δὲ κατὰ

μικρὸν ἀπώλεσα ὅλας τὰς οικονομίας μου· βραδύτερον συνῆψα χρέη· εἶτα προσεώφλησα καί ἀπώλεσα ἐνὸς ἔτους μισθοῦς, ἡμέραν δὲ τινα, ἡμέραν ἀπαισίαν, ἠναγκάσθη νὰ φορολογήσω τὴν παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ κατατεθειμένην περιουσίαν τῆς μητρὸς μου.

Ἐπιστάκις ἀπεφάσισα νὰ ἠμολογήσω τὰ πάντα πρὸς τὴν μητέρα μου, καί νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ με σώσῃ ἀναλαμβάνουσα ταχέως τὴν περιουσίαν, τὴν ὅποιαν ἀπερισκέπτως μοι εἶχεν ἐμπιστευθῆ, ἀλλὰ παρεκωλύθη ὑπὸ κακῶς ἐννοουμένης ἐντροπῆς καί ἐκ τῆς παρ' ἀπασί τοῖς παικταῖς κοινῆς ἐλπίδος ὅτι ἴσως θὰ ἐκέρδιζον ὅσα ἔχασα.

Ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ χαρτοπαίγιου μετὰ νέων χρημάτων, μετὰ ποσοῦ σημαντικοῦ, τὸ ὅποιον ἔχασα ἐντὸς δύο ἡμερῶν. Παράφρων ἐκ λύπης καί λυπῆς παρέλαβον νέα χρήματα, ἔχασα καί αὐτὰ· ἐπανέλαβον τὸ πείραμα καί ἀπώλεσα ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς μου.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην συμφορὰν ἐνόησα ὅλην τὴν φοικίαν τοῦ ἐγκλήματός μου. Ἐγενόμην ὡσεὶ ἡλίθιος· ἡ μήτηρ μου τὸ παρετήρησεν, ὑποβίβασα δὲ ὅτι ἤμην ἐρωτευμένος ἥρως· νὰ με θαπεύῃ, ἀλλ' αἱ θαπειαὶ αὐτῆς μοι ἦσαν ἀφόρητοι, οἱ δὲ γλυκεῖς αὐτῆς λόγοι, δι' ὧν με παρακάλει νὰ τῇ ἐξηγηθῶ, ἦσαν τόσαι πληγαὶ ἐγγειριδίου διαπερῶσαι τὴν καρδίαν μου· «Ἡ μήτηρ σου κατεστράφη ἔμοι ἐπανελάμβανε δὲ ἠνεκῶς ἡ συνειδήσις μου ἐξ αἰτίας σου, ἄθλιε, ἢ ὁ ἀναγκασθῆ νὰ παρακτιθῆ ὅλων τῶν ἔξεων, ἢ αἱ ὅποια ἀποτελοῦσι τὸ θελήγητρον καί τὴν παραγορίαν τῆς ζωῆς. Ὅσοι ὑπέρτεροι θὰ δύναται πλέον νὰ εἶναι, οὐτε ἀναπαυτικὴ οἰκία, οὐτε ἄνθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, οὐτε ἡ θεωρεῖον εἰς τὸ θέατρον!» Με ἀπῆλπιζεν ἰδίως ἡ ἀνάγκη εἰς τὴν εὐρισκόμεν νὰ τῇ ἠμολογήσω τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἀπελπίσις μου μοι ἐνέπνευσεν ὑπερτάτην ἀπόφασιν· αὐτὴ με καθίστα μᾶλλον ἐνοχον ἀλλ' ἠδύνάτο καί τὰ πάντα νὰ ἐπανορθώσῃ. Ἦμεν εἰς τὴν μητέρα μου ἡ ἐν τῇ γενέθλιῳ μου πόλει οἰκία, τὴν ὅποιαν δὲν ἠθελε νὰ πωλήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν κατέπεισα. Ἡ τιμὴ τῆς οἰκίας ὠρίσθη εἰς τετρακισχίλια φλωρίνια, τὰ ὅποια μοι παρεδόθησαν πάραυτα. Ἡ θέα τῶν χρημάτων τούτων ἀπέδωκεν εἰς τὸ ὄλεθρον πάθος μου ὅλην τὴν δύναμιν αὐτοῦ.

Ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐσπέραν δὲ τινα ἐξῆλθον πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐκέρδιζον ἐν τῷ χαρτοπαίγιῳ ὅσα ἀπώλεσα. Διηυθύνθη λοιπὸν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ χαρτοπαίγιου, ἀλλ' ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς νυκτὸς ταύτης καί ἐκείνης καθ' ἣν εἰσῆλθον διὰ πρώτην φοράν. Τότε ἦτον ἀνοιξίς, πλούσιοι ξένοι ἤρχοντο πανταχόθεν με

βελάντια πλήρη, ἡ δ' ἐνοικιαστῆς ἀπέναντι οὐδεμίαν δαπάνην ὠπισθοχώρει· ἀλλ' ἤδη πάντες οἱ πλούσιοι ξένοι εἶχον φύγει καὶ οὔτε ἄνθη ὑπῆρχον πλέον, οὔτε πολυτελεῖς ἐνδεδυμένοι κύριοι, οὔτε μουσική· τὸ χαρτοπαίγιον ἀνέλαθεν ὄλην αὐτοῦ τὴν ἀσχημίαν.

Ἦτο ψυχροτάτη καὶ μελαγχολικὴ νύξ τοῦ Νοεμβρίου· ἔπνεε παγετώδης καὶ σφοδρὸς ἄνεμος, ἡ δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν λουτρῶν τοσοῦτον ζωνρὰ καὶ θερμωδὴς πάλιν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο κατηρῆς καὶ ἔρημος. Ἐβάδιζον ταχέως, διότι ἡ μήτηρ μου ἀπεσῶρη βραδυτέρου τοῦ συνήθους καὶ ἦτον ἤδη περίπου μεσονύκτιον. Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ χαρτοπαικτείου ἐπὶ τῆς λιθίνης αὐτοῦ κλιμακῆς ἐκάθητο γυνὴ ἀθλίως ἐνδεδυμένη καὶ τεινούσα τὴν χεῖρα ὡσεὶ ἐξήτει ἐλεημοσύνην. Ἐκπλαγείς ἐκ τῆς ἀκινήσιας καὶ τῆς σιγῆς αὐτῆς ἔκυψα ὅπως τὴν παρατηρήσω ἐκ τοῦ πλησίον, ἀλλ' ἐκοιμᾶτο. Ἡ καλύπτρα αὐτῆς ἀπέκρυπτε μέρος τοῦ προσώπου τῆς, ἀλλ' ἐμάντευέ τις ὅτι ἦτο νέα καὶ ὠραία. Ἡ δυστυχῆς μετέβη ἐκεῖ νὰ ἐπαίτησθαι, ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀποναρκωθεῖσα ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ φόβου ἀπεκοιμήθη τεινούσα μηχανικῶς τὴν χεῖρα.

Ἐπειγόμενη βεβαίως νὰ εἰσέλθω ἵνα ῥίψω τὸν περὶ τῶν ὄλων κύβον, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἔστην συγκινημένος καὶ γοητευθεὶς ἐκ τῆς στάσεως καὶ τῆς καλλονῆς τῆς δυστυχῆς νέας. Ἡ ὁδὸς ἦτο σκοτεινὴ, μεμικρυσμένος δὲ φανὸς ἔρριπτε μόλις ἀμυδρὸν φῶς· ἡ νέα, διὰ κινήματος τὸ ὅποιον ἔκαμιν ἐνῶ ἐκοιμᾶτο ἀπεμάκρυνε τὴν καλύπτραν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ αὐτό. Εἶχεν ὠραίαν ξανθὴν κόμην, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς, καίτοι κλειστοί, ἐφαίνοντο μεγάλοι, ἠδύνατο δὲ τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἦσαν θελκτικοί. Ἀληθὲς ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐν γένει ἐπέφανε στέρησεις καὶ ταλαιπωρίας. Εἶχεν ἡλικίαν δεκαεξὶ ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὰ δὲ παλαιὰ ἀλλὰ καθαρὰ ἐνδύματα αὐτῆς ἐτήρουν ἐτι τὰ ἔχνη εὐτυχιστέρου παρελθόντος.

Τὸ χαρτοπαίγιον δὲν εἶχεν ἐτι καταπιβεῖ ἐν τῇ ψυχῇ μου πᾶν γενναῖον αἶσθημα. Ἐδάκρυσα ἰδῶν τὴν καλλονὴν, τὴν ἀθωότητά καὶ τὴν δυστυχίαν ἐκείνην. Ἀψυχῆς ἡ νέα ἐκινήθη καὶ ἠκρασθήναι « Διὰ τὴν μητέρα μου! διὰ τὴν μητέρα μου! » ἔλεγεν ἐνῶ ἐκοιμᾶτο. Ἐξαγαγὼν τῶν θυλακίων μου ἐν χρυσοῦν νόμισμα τὸ ἔθνηκα εἰς τὴν μικρὰν χεῖρά τῆς καὶ εἰσῆλθον ἄρρηκτως εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς βαλάντιας καὶ ἤρχασα παίζων. Κατ' ἀρχῆς ἐκέρδιζον, εἶτα ἔχασον. Ἐχάσα, ἔχασα καὶ πάλιν, μετὰ δὲ μίαν ὥραν εἶχον χάσει καὶ τὰς τέσσαρας χιλιάδας φλωρίνια.

Ἠγέρθη γαλήνιος καὶ ἀτάραχος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐκλονοῦμένη διευθυνόμενος εἰς

τὴν θύραν. Κατίβην τὴν κλιμακὰ σκοτᾶπτον εἰς πᾶσαν βαθυμίαν, ἀλλὰ δὲν ἐφοβούμην πλέον ν' ἀποθάνω ἐκ κεραυνωδῶλου ἀποπληξίας, διότι ὁ ψυχρὸς ἀήρ, προτβαλὼν τὸ μέτωπόν μου ἀπέδωκε τὴν κυκλοφορίαν εἰς τὸ αἷμά μου. Ἐξέβαλον ἀρὰς ἀπελπισίας καὶ λύσσης, ἡ δὲ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας διήλθε διὰ τοῦ ἐγκεφάλου μου ὡς ἀκαισία ἀστραπή, καὶ παρεδέχθη αὐτὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ὁ ποταμὸς εὐρίσκειτο ἐγγύς, καὶ ἀπεράσιμα νὰ ῥιφθῶ εἰς αὐτόν. Ἐσκεπτόμην ἤδη τοῦτο ὅτε ὁ πούς μου προσέκρουσεν ἐπὶ τῆς πτωχῆς νέας ἣν εἶχον ἐλεήσει. Ἐκοιμᾶτο πάντοτε καὶ δὲν εἶχε μεταβάλλει στάσιον. Ἐντὸς τῆς ἰσχυρῆς καὶ λεπτῆς αὐτῆς χειρὸς ἠκτινοῦσθε ἔτι τὸ χρυσοῦν νόμισμα τὸ ὅποιον τῇ εἶχον δώσει.

Ἐστην πρὸς στιγμήν ἀφικόμενος εἰς τὴν χειροτέραν πρᾶξιν τῆς ζωῆς μου ἡ ὁμολογία αὐτῆς μοι εἶνε ὀδυνηρά, ἀλλ' ἐπεχείρησα τὴν ἀφήγησιν ταύτην ἀκριβῶς πρὸς κατασχύνην μου. Χαρτοπαίγιον! πάθος βδελυρὸν! εἰς ὅποιος ἀτιμίας ὤφειλες νὰ μὲ ῥίψης! Εἶχον κλέψει τὴν μητέρα μου, ὅπερ ἦτο πολὺ κακὸν ἔκλεψα καὶ τὴν δυστυχῆ νέαν ἣ ὅποια ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Πράγματι τὴν ἔκλεψα. Τῇ ἀφῆρησα τὸ χρυσοῦν νόμισμα, τὸ ὅποιον τῇ εἶχον δώσει.

Ἡ δυστυχῆς οὔτε τὴν ἐλεημοσύνην εἶχε παρατηρήσει οὔτε τὴν κλοπὴν. « Διὰ τὴν μητέρα μου! διὰ τὴν μητέρα μου! » εἶπε καὶ πάλιν, ἐνῶ οἱ δάκτυλοί μου ἔθιγον ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά τῆς. Ἀνέβην ἠσύχως τὴν κλιμακὰ, φοβούμενος μὴ τὴν ἐξυπνήσω, ἐν πλήρει δὲ συναισθήσει τῆς ἀτίμου πράξεώς μου εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαιγίου.

Ὅταν ἐφθασα πλησίον τῆς βαλάντιας ἡ ὑπάλληλος ἐφώνησε· « Κύριοι, τὸ παίγιόν ἀρχίζει! » Ἐρρίψα τυχαίως τὸ χρυσοῦν νόμισμά μου, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 36. Ἐκέρδισα 36 χρυσοῦ νομίσματα. Ἐθῆκα καὶ τὰ 36 ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ, καὶ τὸ χρῶμα τοῦτο ἐκέρδισαν. Ἐθῆκα ὄλην τὴν κερδηθεῖσαν ποσότητα ἐφ' ἐνὸς ἀριθμοῦ καὶ πάλιν ἐκέρδισα. Ἐτρεμον, νέφος διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, τὰ ὠτά μου ἐβόμβουν, ἐπαῖξα ὡς οἰνοβαρῆς, ὡς φρενητωδῆς, καὶ ἐκέρδισα. Κατὰ πᾶν νέον κέρδος ἤκουον ἀμυδρῶς περὶ μου γέλωτας, ἐπιφωνήσεις, ψιθυρισμούς, ἀλλ' ἐγὼ οὐδαμῶς εἰς ταῦτα προσέχων ἐπαῖζον ὡς παράφρων, καὶ ἐκέρδιζα, ἐκέρδιζα πάντοτε. Αἱ χεῖρες καὶ τὰ θυλακία μου ἦσαν πλήρη χρυσοῦ καὶ τραπεζικῶν γραμματίων. « Κερδίξει περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδες φλωρίνια, » εἶπέ τις ὀπισθὲν μου. Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ κατέστησαν πάραυτα ἀτάραχοι. Ἐκατὸν χιλιάδες φλωρίνια! ἦσαν περισσότερα τῶν ὅσων εἶχα χάσει! Ἀπεχαιρέτισα τοὺς συμπαίκτας μου καὶ ἀνεχώρησα.

Καταβαίνων τὴν κλιμακὰ ἐνεθυμήθη τὴν

ἐπαίτιδα. Ἐσκέφθη νὰ τῇ ἐπιστρέψω τὸ νόμισμα συνοδεύων αὐτὸ μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀλλ' εἶχεν ἀναχωρήσει. Μάτην τὴν ἐζήτησα εἰς ἀπάσας τὰς πέριξ ὁδοὺς· διέπραξα μάλιστα τὴν ἀπειρησίαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖον καὶ νὰ ἐρωτήσω τὸν θυρωρὸν ἐν τῇ ἐγνώριξαι. Δὲν τὴν εἶχεν ἰδεῖ, οὐδ' ἐνεθυμῆτο τοιοῦτον πρόσωπον ὅποιον τῷ περιέγραφα. Καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου, τοσοῦτον δ' ἤμην κατάκοπος ὥστε πάραυτα ἀπεκοιμήθη.

Τὴν ἐπιούσαν καίπερ ἔχων ὑπηρεσίαν ἐν τῷ νοσοκομείῳ, ἐξυπνήσα λίαν ἀργὰ καὶ μετέβην εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός μου.

— Τί τρῆχει; εἶπε παρατηρούσά με· δὲν ὑπῆγες ἀκόμη εἰς τὸ νοσοκομεῖον; μήπως εἶσαι ἀσθενής;

Ἐγνουπέτησα ἐνώπιόν τῆς.

— Ὅχι, τῇ εἶπον, δὲν εἶμαι ἀσθενής, ἀλλ' ἂν τὸ ἐπιτρέψης, θὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου καὶ θὰ ἐπιστρέψωμαι εἰς τὴν πατρίδα μας.

— Πῶς! τί σημαίνει τοῦτο;

Τότε, χωρὶς ν' ἀφῆσω τὴν ἱκετευτικὴν θέσιν μου, τῇ ὁμολόγησα τὰ πάντα.

Φιλτάτη μήτηρ! Καθ' ὄλην τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην ἐξουλόγησιν τὴν παρατήρουν, καὶ ἐν ταῦτοις ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς οὔτε ἀνησυχίαν οὔτε ὀργὴν ἐξέφρασεν ἀλλὰ στοργὴν καὶ οἶκτον. Κατεβλήθη ἐκ τῆς καλοκάγαθίας ταύτης, ἠτις δι' ἐμὲ ἦτο σκληροτέρα τῶν σφοδρότερων ἐπιπληξέων, ἡ δὲ φωνὴ μου κατεπνίγη ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ τῶν δακρύων.

— Ἄς ἀφήσωμαι πλέον αὐτά, μοι εἶπεν ἡ μήτηρ μου ἐναγκαλιζομένη με· ἀμαρτία ἐξωμολογημένη δὲν λέγεται ἀμαρτία. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν παραίτησίν σου συμμερίζομαι τὴν γνώμην σου πρὸς τὴν δέωσιν· ὅχι διότι ὑπάρχει διὰ σὲ φόβος διὰ τὸ χαρτοπαίγιον, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι διωρίθης, καὶ ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ πατήσης εἰς αὐτό, ἀλλὰ διότι ὁ ἀπέκτησες εἰς τὴν πόλιν φήμην χαρτοπαικτοῦ καὶ δυσκόλως ὁ ἀποκτήσης τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κόσμου· προτιμότερον λοιπὸν νὰ φύγωμαι.

— Ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσωμαι θὰ μὲ βοηθήσης νὰ ἐπανεύρω τὴν πτωχὴν ἐκείνην νέαν, χωρὶς τῆς ὁποίας θὰ εἴμεθα ἤδη κατεστραμμένοι;

— Ὡ! καί, καί! πρέπει νὰ τὴν ἀνταμείψωμαι γενναίως, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἀνακαλύψω.

Αὐθημέρην μετὰ τὴν ἀστυνομίαν ἔδωκα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐπαίτιδος, χωρὶς νὰ ἐξηγήσω τὸ παρακινῶν με ἐνδιαφέρον, καὶ ἐφιλοδώρησα γενναίως τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ὅπως ἐργασθῶσι μετὰ ζήλου.

Ἐπῆλθον δύο ἐβδομάδες ἄνευ ἀποτελέσματος καὶ ἤμην περίλυπος.

— Ἡ δυστυχῆς νέα, ἐσκεπτόμην, ὑπῆρξε τὸ

παθητικὸν ὄργανον, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη διὰ τὴν πατρίαν μου, διότι ἄνευ αὐτῆς, ἄνευ τοῦ χρυσοῦ νομίσματος τὸ ὅποιον ἔσχον τὴν ἰδέαν νὰ δώσω καὶ ν' ἀφαιρέσω ἀπ' αὐτῆς, ἤμην κατεστραμμένος. Θὰ ἐφονεύμην, ὁ ἄθλιος, θὰ ἐφονεύμην ὡς ἐγώιστης καὶ ἀνανδρῶς, ἡ δὲ μήτηρ μου πτερομένη ταυτοχρόνως τῆς περιουσίας καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς τί θὰ ἐγένετο! . . . Ὁφείλω λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχῆ τὴν περιουσίαν μου, τὴν ζωὴν μου, καὶ τὸ πάντων πολυτιμότερον, τὴν σωτηρίαν τῆς μητρός μου. Καὶ δὲν θὰ τῇ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθῶ πενομένη καὶ πάσχουσα; Συνωμολόγησα πρὸς αὐτὴν ἱερὸν χρέος καὶ ἀδύνατον νὰ ἦμαι εὐτυχῆς ἐφ' ὅσον δὲν πληρώσω τὸ χρέος τοῦτο!

Οὕτως ἐσκεπτόμην περὶ τῆς ἐπαίτιδος, ἴσως δὲ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἐπανεύρω δὲν ἦτο ξένη ἡ ἀνάμνησις τῆς καλλονῆς καὶ τῆς παιδικῆς αὐτῆς χάριτος.

Τέλος ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἐπανῆλθον οἰκαδε ἀσφαλείων καὶ ἀποθεωρητικῶς ἐκ τοῦ ἀνοφελούς τῶν διαθημάτων μου, ἡ μήτηρ μου σπύσασα πρὸς συνάντησίν μου μοι εἶπεν·

— Παιδί μου, νομίζω ὅτι ἦρα ἐκείνην, τὴν ὅποιαν ζητοῦμεν.

Καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγηθῇ πλειότερον, ἐνεύσα πρὸς μίαν ὑπερτίαν κρατούσαν κἀνίστρον πλήρως ζωοτροφῶν νὰ μὰς ἀκολουθήσῃ. Καθ' ὁδὸν μοι διηγήθη τὰ τῆς ἀνακαλύψεώς τῆς. Μετεβαίνομεν παρὰ τῇ χήρᾳ ὑπαξιωματικοῦ τινος, ἀποθανόντος πρὸ μικροῦ. Ἡ νέα ἦτο μονογενῆς τοῦ ὑπαξιωματικοῦ θυγάτηρ. Αἱ δύο γυναῖκες ἔστερουστο πόρων, ὡς ἐκ τῆς ἐνδείας δέ, τῶν στέρησεων καὶ τῶν θλίψεων ἡ μήτηρ ἠσθένησεν ἐπικινδύνως· ἡ θυγάτηρ ἔρραπτε νυκθημέρην, ἀλλὰ τὸ προῖον τῆς ἐργασίας ταύτης δὲν ἐξήρκει πρὸς ἐκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν. Οἱ γείτονες, δυστυχῶς καὶ αὐτοί, ὑπερεπήγουν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς νέας.

Ἐφθάσαμεν εἰς ἐν προάστειον τῆς πόλεως καὶ ἔστημεν ἐνώπιον ἀλλίας οἰκίας· εἰσῆλθον εἰς σκοτεινὸν διάδρομον, ἀνήλθον σκοτεινότεραν κλιμακὰ καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, καὶ τελευταῖον ἐκεῖ ἐντὸς δωματίου, ἄνευ παραπετασμάτων, ἄνευ ἐπίπλων, ἄνευ πυρῶς, πλησίον ἀθλίας κλίνης ἐφ' ἧς ἐκείτο γυνὴ ἐτοιμοθάνατος, εἶδον καὶ ἀνεγνώρισα πάραυτα τὴν ἐπαίτιδα. Γονυπετῆς παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητρός τῆς τῆς ἔδιδε ποτόν τι.

— Δὲν εἶνε αὕτη; μοι εἶπεν ἡ μήτηρ μου κύπτουσα εἰς τὸ οὖς μου.

— Ναί, ναί, μητέρα.

— Ἄ, τόση τὸ καλλίτερον!

Ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν κλίνην. Ἡ νέα, καθ' ὅν χρόνον ἐξήταζον τὴν μητέρα τῆς, μὲ παρετήρει, ζητοῦσα ν' ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου

τήν περί τῆς ἀσθενείας γνώμην μου τὸ πρῶτον ἐνόμισα ὅτι ἡ ἀσθενής δὲν διέτρεχε κίνδυνον θανάτου, καὶ ἐπέεσα νὰ δηλώσω τούτο, ἀλλ' ἡ χήρα, σείουσα τὴν κεφαλὴν:

— Κύριε ἰατρὲ, εἶπε, ὅζ' ἦτο δυνατόν νὰ σωθῶ πρὸ δεικνέμεντων ἡμερῶν, ἀλλ' ἐπρεπε νὰ ἔχωμεν ὀλίγα χρήματα διὰ τὴν ἀγοράσασθαι ἰατρικὰ, καὶ ἡμεῖς μάλιστα εἴχαμεν ἢ ἀγοράζωμεν ψωμί. Ἔστειλα τρεῖς νύκτας τὴν θυγατέρα μου νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, ἀλλ' οἱ ἀνθρώποι εἶνε σκληροὶ καὶ τίποτε δὲν τῆς ἔδωκαν· τέλος ὁ Θεὸς σὺς ἔστειλε πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ σὺς πᾶρακλιῶ νὰ φροντίσετε διὰ τὴν δυστυχῆ θυγατέρα μου, ἢ ἥποια θὰ μένη ὅλου ὄρφανή εἰς τὸν κόσμον. Δι' ἐμὲ εἶνε πολὺ ἀργά. Δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ με σώσετε.

Οἱ λόγοι οὗτοι, καθιστώντες με τοσοῦτον ἀμέσως ὑπεύθυνον τοῦ θανάτου τῆς δυστυχούς ἐκείνης, ἐσπάραξαν τὴν ψυχὴν μου.

— Θάρρος, τῆ εἶπον, ἡ κατάστασις σας δὲν εἶνε τόσον σοβαρὰ ὅσον νομίζετε.

Ἄντι ἀπαντήσεως ἐμεῖς ἠσπασεν εἰρηναίως, μετὰ δὲ στιγμιαίαν σιγὴν εἶπεν:

— Δὲν χρειάζομαι πλέον ἰατρὸν ἀλλὰ ἱερέα: σὺς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τὸν προσκαλέσητε ἡμέσως.

Ἀνάμνησις φοικαλέα! ἐξίσλαμνος μεγαλειότερος τοῦ σφάλματος! Ἡ δυστυχής εἶπεν ἀλήθειαν ἢ ἀσθενεία τῆς τοσοῦτον εἶχε προσδεύσει, ὥστε ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ θεραπευθῇ. Ἀπέθανεν εὐχαριστοῦσα καὶ εὐλογοῦσα με, ἐνῷ ὤφειλε, εἶχε μάλιστα καὶ δικαίωμα νὰ με καταράτῃ.

Ἡ μήτηρ μου παρέλαβε τὴν ὄρφανήν, τὴν παρηγόρησε, τὴν ἐνθάρρυνεν· ἐγὼ ἔδωκα τὴν παρατήρησίν μου καὶ ἠτοιμάσθημεν νὰ ἐπανελάθωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας παραλαμβάνοντες καὶ τὴν Γερτρούδην (οὕτως ὠνομάζετο ἡ ἐπαίτις.) Καὶ ἐπράχθη πως ἡ πρώτη αὐτῆς λύπη, ἀλλὰ παρὰ τὰς φροντίδας καὶ τὰς προσπάθειάς ἡμῶν ὅπως τὴν καταστήσωμεν εὐτυχῆ ἦτο πάντοτε μελαγχολική. Ἡ ὠρότης αὐτῆς ἤξανε ἐκάστοτε, ἐπειδὴ δὲ πρὸς τούτο οὐδεὶς ὑπῆρχε φυσικὸς λόγος, ἡ μήτηρ μου, ὑποθέσασα ὅτι ἐπασχεν ἠθικῶς τὴν παρεκάλεσε νὰ τῇ ἐξηγήθῃ. Ἡ Γερτρούδη τότε πεισθεῖσα ὡμολόγησε τὸ μυστικὸν τῆς.

Ὅταν ἔζη ἀκόμη ὁ πατήρ τῆς, ἐσχετίσθη μετ' ἐνὸς νέου, ὅστις ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἀλλ' οἱ γονεῖς του, ἔχοντες περισσοῦσαν τινὰ, ἠρνήθησαν ἕνεκα τῆς πτωχείας τῆς Γερτρούδης. Μετὰ μικρὸν οἱ γονεῖς τῆς νέας ἀνεχώρησαν μετακίσαντες εἰς τὴν πόλιν εἰς ἣν καὶ ἀπέθανον, οἱ δὲ δύο ἑρπασταὶ δὲν εἶδον πλέον ἀλλήλους, ἀλλ' αἱ καρδίαι των ἔμειναν πισταί, ὡς ἔπεδεικνυσεν, τοῦλάχιστον αἱ πρὸς τὴν Γερτρούδην ἐπιστολαὶ τοῦ νέου. Ἀλλὰ παρὰ τὰς ἐπιστολάς αὐτάς ἡ νέα δὲν ἠλπίζε νὰ συγκατανεύσῃ ποτε οἱ γονεῖς τοῦ ἑραστοῦ αὐτῆς εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Διὰ τὴν νὰ μὴ μου εἰπῆς τούτο ταχύτερα, εἶπεν ἡ μήτηρ μου ἐνγκαλιζομένη αὐτήν.

Καὶ χωρὶς οὐδὲν νὰ μοι εἶπῃ ἔγραψε πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ νέου ὅτι ἐκ καθήκοντος ἐγγνωμοσύνης ἠναγκάζετο ν' ἀσχοληθῇ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Γερτρούδης, ἀνδ' ὁ υἱὸς των τὴν ἡγάπα πάντοτε, τὴν ἐπρόκλιζε μὲ εἰκοσακισχίλια φλωρίνια.

Ἡ ἀπάντησις ὑπῆρχε καταφατική, ἡ δὲ μήτηρ μου ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Γερτρούδην, ἥτις μὴ δυναμένη νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τόσῃ μεγάλῃν εὐεργεσίαν· ὅταν ἡ μήτηρ μου μοι ἐγνωστοποίησε τούτο, τὴν ἤκουσα ὠχρῶν καὶ χωρὶς οὐδὲ λόγον νὰ εἶπω.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπὸν; μοι εἶπε. Δὲν μοὶ ἐπανελάθεῖς εἰκοσακίς ὅτι συνωμολογήσαμεν πρὸς τὴν Γερτρούδην ἱερὸν χρέος καὶ ὅτι δὲν ὅζ' ἦσαι ἐντελῶς εὐτυχής πρὶν ἢ ἐξοφλήσωμεν τὸ χρέος τοῦτο;

— Ναι, ναι, μητέρα, εἶνε ἀλήθεια.

— Λοιπὸν, ἡ νέα ὑπανδρεύεται σύμφωνα μὲ τὴν κλίσιν τῆς καρδίας τῆς. Δὲν τῆς χρεώσασθαι πλέον τίποτε. Ἦσο εὐτυχής!

Δὲν ἀπήτησα. Ἐστῆριξα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς μου καὶ ἐβυβίσθη εἰς ρεμβασμόν, ἀλλ' ὅταν ἡ μήτηρ μου ἐξῆλθε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω τὴν λύπην μου καὶ ἐκλαυσα ὁ οἶκτος καὶ ἡ πρὸς τὴν Γερτρούδην ἐγγνωμοσύνη μετράπησεν μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς βαθύτερον αἰσθημα· κατ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ μήτηρ μου τὴν εἶδεν εἰς ἄλλον ἐνόησα ὅτι τὴν ἡγάπων.

(Μετὰφρασις.) Ch. Lafont.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΜΑΚΑΡΤ

Εἰς τῶν δοκιμωτέρων Γερμανῶν λογογράφων διηγείται τὸ ἐπόμενον ἀνεκδοτόν περὶ τοῦ πρότινος ἐν Βιέννῃ ἀποθανόντος μεγάλου καλλιτέχου Χάνς Μάκαρτ ἐν τῷ βερολιναίῳ εἰκονογράφῳ Schorer's Familienblatt:

«Ὅτε πρὸ δύο ἐτῶν ὁ ἦδη ἀπὸ τῆς ζωῆς μεταστὰς ἀριστοτέχνης τοῦ γυμνοῦ ἐνομφεῖτο τὸ δεύτερον, ἀπετόλμησα τὴν ἀστείότητα νὰ σκιαγράφησω μεθυγραφικῶς τὸν τρόπον, κατ' ἣν ὁ μέγας σιωπηλὸς — διότι τοιοῦτος ἦν ὁ Μάκαρτ — ἐμνηστεύσατο τὴν Βέρθαν Λίνδα. Ἀπηγγήθη λοιπὸν τάδε:

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐν τινὶ καλλιτεχνικῇ πανηγύρει τῆς Βιέννης ὁ Μάκαρτ παρεκάθητο τῇ τότε ἀκόμη ὡς πρώτη ὄρχηστρίδι τοῦ βιενναίου αὐλικοῦ μελοδράματος θανατοζομένη Βέρθα Λίνδα. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ δεσποινὶς Λίνδα ἐνόμισεν, ὅτι συνέλαβε λέξεις τινὰς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Μάκαρτ. Ἠκολούθη πρὸς τὰ ἐκεῖ ἐκπληκτός, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἦν ἤρεμον. Ὁ περίφημος βραχυλόγος καλλιτέχνης ἐκέντα δι' ἀργυροῦ πτυαρίου ἐπὶ

Ἀριάδνης τινὸς ἐκ παγοῦ τοῦ βασιλλίως ἐσχηματισμένη, καὶ ἐγένετο σιωπηλὸς τῶν ψυχρῶν θελήτρων τῆς μυθολογικῆς γυναικός.

Ἐγένετο 1 1/2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Οἱ πλείστοι ἤδη παρεσκευάζοντο πρὸς ἀναχώρησιν, ὅτε ἡ Βέρθα Λίνδα, ἐνῷ ἐφλυαρεῖ μετὰ τοῦ φιλοτέχνου κόμητος Δ', εἶδεν αἴφνης πρὸ αὐτῆς τὸν Μάκαρτ μὴ δυνάμενον νὰ κρύψῃ εἰδὸς τι ἐξάφνης. Τὴν ἰθεώρησεν ἐμφαντικῶς καὶ τὰ χεῖλη του ἠνοήθησαν:

— Χεῖρα! εἶπεν.

Ἡ ὄρχηστρίς ἠτένισε τὸν σπᾶνιον μικροῦσωμον ἄνδρα ἐκτεπληγμένην.

— Χεῖρα! ἐπανάλαβεν ὁ Μάκαρτ· καὶ εἰς τὸν τόνον δι' οὗ ἔλεγε τοῦτο ἐνουπήρχεν ἑλαφρὸς χωματισμὸς ἀγανακτήσεως.

Ἡ δεσποινὶς Λίνδα δὲν τὸν ἐνόει, Παρητήρησε τὰς χεῖράς τῆς, ἀλλ' οὐδὲν ἀξιοπαράτητον εἶχον. Ὁ Μάκαρτ ἀπεχώρησεν ἀγανακτῶν.

Παρήλθον δύο ἔτη. Εἰς τὸν λαμπρὸν χορὸν τοῦ αὐλικοῦ μελοδράματος συνητήθησαν καὶ πάλιν ὁ Μάκαρτ καὶ ἡ Βέρθα Λίνδα. Ἦτον ἡ πρώτη φορά ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, κατ' ἣν ἰδέοντο εἰς καλλιτεχνικὸν ἐνδιαιτήμα. Ὁ περίπυτος ζωγράφος δὲν ἀπεμακρύνθη πλέον κατὰ τὴν χορευτικὴν ταύτην ἐσπερίδα ἀπὸ τοῦ πλευρὸν τῆς ὠραίας ὄρχηστρίδος, ἥτις τὸ κατ' ἑαυτὴν εἶχε λαμονήσει τὸ προηγουμένον συμβάν. Νῦν ἡ περίστασις τῇ ἐπανάρχετο εἰς τὴν μνήμην, καθόσον δὲν εἶχεν ἐτι πλησιάζει πρὸς αὐτὴν ὁ Μάκαρτ διὰ βωθῆς ὑποκλίσεως, καὶ πάλιν ἐξεστάμισε καθαρῶς τὸ αἰνιγματώδες ἐκεῖνο χεῖρα! Ἦτο μεσονύκτιον σχεδόν. Ἡ δεσποινὶς Λίνδα καὶ πάλιν δὲν ἐνόησεν τί ἤθελεν, ὥστε ἡ ὑπομονὴ τοῦ καλλιτέχου ἐξηντήθη. Περὶ τὴν 3 παρὰ 1/4 τῆς πρωίας ἐπανελάβε:

— Χεῖρα! καὶ προσέθηκε, νὰ κάμης εὐτυχῆ!

Ἡ δεσποινὶς Λίνδα ἀνέπνευσεν.

— Ὅμιλήσατε μὲ τὴν μητέρα μου, εἶπεν.

Ὅμιλήσατε... Ἡ ἀξιόσπισ αὐτὴ κατετάραξε τὸν καλλιτέχνην. Ἐστρεψε τὰ νῦτα τῇ ὄρχηστρίδι καὶ φίλοι στενοὶ διεβεβαίουν, ὅτι ἐκ τῶν ἀλλοκότων τρόπων τοῦ Μάκαρτ καὶ τῶν παντομμυκῶν του ὑπανιγμῶν ἠδυνήθησαν νὰ ἐνοησῶσιν, ὅτι ὁ ζωγράφος μετὰ τὰ παρεμβληθέντα αὐτῷ ἄνυπέρβλητα ἐμπόδια, κερνήθη πάσης σκέψεως περὶ γάμου. Ἡ ὄρχηστρίς, ἥτις πρὸ πολλοῦ ἀνεμπούλει τὸν πλήρη ἐνδιαφέροντος καλλιτέχνην, ἦτον ἀπαρηγόρητος. Οἱ κοινοὶ ἀμφοτέρων φίλοι συνεσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου καὶ ἐπὶ τέλους εἰς συνέλαβεν εὐτυχῆ τινὰ ἰδέαν.

— Γράψε, τῷ εἶπε.

Καὶ ὁ Μάκαρτ διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς πλήρους ἐννοίας, ἔδειξε τὴν χαρποικὴν συγκατάθεσίν του. Ἄλλος φίλος συνέταξε τὸ γράμμα, δι' οὗ ὁ καλλιτέχνης ἐζήτηε τὴν χεῖρα τῆς ἀγοπῆ-

τῆς του. Ὁ Μάκαρτ ὑπέγραψεν αὐτό, καὶ ὀκτὴ ἡμέρας βραδύτερον ἢ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας ἐν ἣ ἐμελλε νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος ἔλαβε τὴν ἐξῆς αὐτόγραφον τοῦ καλλιτέχου ἐπιστολήν:

« Σχετικῶς πρὸς τὸν μεθαύριον τελούμενον γάμον μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Βέρθας Λίνδα, σὺς παρακαλῶ νὰ θεωρήσητε τὸ καὶ μου ὡς δοθὲν, καθόσον δὲν εἶμαι φίλος τῆς πολυλογίας.

Χάνς Μάκαρτ ».

Ὅτως ἐτελέσθη ἡ μνηστεία τοῦ μεγάλου σιωπηλοῦ!

Μετὰ ἐν τρίμηνον ἀφ' ὃ του ἔγραψα τ' ἀνωτέρω, ἀνατυπωθέντα ὑπὸ τῶν βιενναίων φύλλων, συνάδελφός τις ἐν Βιέννῃ μ' ἐγνώριξε μετὰ τοῦ περιφημοῦ ζωγράφου ἐν τῷ καφεναίῳ τῷ ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Kärtner. Ἡ συνδιάλεξις ἦτο μονομερής. Ὁ Μάκαρτ ἀνέφερον, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν προσεκληθῆ ἐπειγόντως εἰς Βερολίνον, ὅπως ζωγραφίσῃ κυρίαν τινὰ τῆς βερολιναίας ἀριστοκρατίας, ἀλλ' ὅτι οὐδεμίαν ροσταλγίαν ἠσθάνετο διὰ τὸ Βερολίνον. Πολλάκις ἐν τούτοις μεῖν ἠρώτησεν ἀν' ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἦτο ὠραία, ὅπερ ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον νὰ ὁμολογήσω πρὸς τὸν ἔξογον γνώστην τῆς γυναικείας καλλονῆς.

Ἐνῷ συνωμιλοῦμεν, ὁ φίλος μου μοι παρέσχε τὴν κακὴν ἐκδόουλευσιν νὰ ὑπομνήσῃ τὴν μονοσύλλαβον μνηστείαν καὶ νὰ με καταγγείλῃ ὡς τὸν συγγραφέα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μάκαρτ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἔμεινε ἴσων σοβαρὸς εἰς ταῦτα, ἠσθάνθη ἐμαυτὸν δυσφοροῦντα καὶ ἐπωφελήθη τῆς προσωπικῆς ταύτης συναντήσεως, ὅπως ἐρωτήσω τὸν σπᾶνιον ἄνδρα, ἀν' ὁσσηρεστήθῃ διὰ τὴν ἀκκον ἐκείνην ἀστείότητά μου. Ἡ ταραχὴ μου πρέπει νὰ ἦτο λίαν εὐδιάκριτος, διότι ὁ καλλιτέχνης μὲ διεβεβαίωσε διὰ τοῦ θετικωτέρου τρόπου, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγέλασε διὰ τὴν χαριτολογίαν.

Ὁ κοινὸς φίλος, ὅστις πρὸς τὸν Μάκαρτ ἦτο σχεδὸν ἐμπιστος, ἀπετελείωσεν ἐν τούτοις τὴν προδοσίαν, ἀνακοινῶν τῷ ἀριστοτέχνῳ, ὅτι ἐγὼ τὴν ἐπισύσασα ἐπέστρεφον εἰς Βερολίνον καὶ ὅζ' ἦμην εὐτυχής ἐκν ἠδυνάμην νὰ συναποφέρω ἀπὸ μικρὸν καλλιτεχνικὸν αὐτόγραφον ἐκ τῆς χειρὸς του.

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ κάμω;

— Ἐδῶ ἀμέσως, εἶπεν ὁ φίλος.

Ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς ὁδοθεράπων, ὅστις ὤφειλε νὰ μετὰ φέρῃ ἀπάντησίν τινα. Ἠγέρθημεν καὶ ἀπεμακρύνθημεν ὀλίγα βήματα, ὅπως ὁμιλήσωμεν μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ δώσωμεν νέαν ἐντολήν. Ὅταν ἐλάβομεν καὶ πάλιν θέσιν περὶ τὴν τράπεζαν, ὁ Μάκαρτ ἀναποθέτων ἐν μολυβδοκόνδυλον εἰς τὸ θυλάκιόν του, εἶπεν:

— Ἔτσι, τώρα εἶνε ἐτοιμον!

Ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς τραπέζης ὑπῆρχε μικρὸν γεωγραφικὸν σχεδιαγράφημα, παριστῶν τὸν Μάκαρτ ὡς Παπαγέρον μὲ κλειῦρον εἰς τὸ στόμα παρὰ τοὺς πόδας νεαρῆς γυναίκας μὲ τὰ γνωστὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Αἰνῆδας. Ἦν βάθος χρωματισθὲν διὰ καθιζημάτων τοῦ καφέ ἐνεποίει πολλὴν ἐντύπωσιν.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ πάρω; ἀνέκραξα ἐνῶ ἀπεπειρώμην ν' ἀνεγείρω τὴν στερεῶς καθηλωμένην μαρμαρίνην πλάκα.

— Μὲ συμπάθειο, κύριε καθηγητά, εἶπεν αἰφνης ὁ διαβαίνων ὑπηρέτης τοῦ καφεῖου βλέπων φυκαρὰς κηλίδας καὶ σταγόνας καφέ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου.

Καὶ πρὶν ἢ ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον ἀπέμαξε διὰ τοῦ ὑπο μάλῃς μάκτρου τὸ μόλις λαβὸν ὑπαρξὲν σχεδιαγράφημα.

Ἄφῃκα κραυγὴν ὀδυνης! Τὸ πᾶν εἶγεν ἐξαφανισθῆ, ἐνῶ ἐγὼ ἤμην ἔτοιμος νὰ ταξειδεύσω μὲ ἕλλη ἐκείνην τὴν μαρμαρίνην πλάκα εἰς Βερολίνον.

Οἱ ἄλλοι δύο ἐγέλων ἐνῆ ἐγὼ διερρηγνυμένην ἐξ ὀργῆς.

Οὕτως ἀπώλεσα ἐν πολύτιμον αὐτόγραφον ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Μάκαρτ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἐπὶ τῆς διατρήσεως τοῦ Παναμά ἐταιρίᾳ ἐδημοσίευσεν ἔκθεσιν, καθ' ἣν μέχρι μηνὸς Ἰουλίου εἶχεν ἀποτελεσθῆ μόνον τὸ ἐβδομηκοστὸν μέρος τῶν ἐργασιῶν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐδαπανήθη τὸ ἕκτον μέρος τοῦ κατ' ἀρχὰς προϋπολογισμένου κεφαλαίου πρὸς ἀγορὰν μηχανῶν καὶ παντοειδῶν εργαλείων. Ἦν Σουὲξ διαρῦθησαν ἐν συνόλῳ 77,000,000 κυβικῶν μέτρων, ἐν Παναμᾷ πρέπει νὰ διορυχθῶσι περὶ τὰ 110,000,000. Ἐν Σουὲξ διήρκεσαν αἱ ἐργασίαι διέξκα ἔτη, ἀλλὰ περὶ μὲν τὰ τέλη τοῦ ὀγδοῦ εἶχε τελειωθῆ μὲν τὸ τρίτον τῶν ἐργασιῶν, τὰ δὲ ἄλλα δύο τριτημόρια συνετελέσθησαν ἐν μιᾷ διετίᾳ. Ἡ ὅλη δαπάνη ἐν Παναμᾷ θὰ ἀνάξῃ εἰς 120,000,000 δολλαρίων. Ὡς ἐγκαινισθῆ δὲ ἐπισημῶς ἢ διωρῶν τῆ πρώτῃ Ἰανουαρίῳ 1890. Βίκοσκιοσχίλιοι ἐργάται ἐκ τῶν νήσων Κариббή ἐκτίσαν ἀπὸ τοῦδε πόλιι ἰδίῳν, ἀπολαμβάνουσι δὲ ἕκαστος δύο δολλάρια τῆς ἡμέρας.

Παράδοξος διεθνῆς συνέντευξις ἐγένετο ἐσχάτως, λέγει γερμανικὴ ἠφημερίς, ἐπὶ τινος σημείου ἐνθα σηγᾶπτονται τὰ γερμανικά, ἐλβετικά καὶ γαλλικά σύνορα. Μεταξὺ τοῦ ἀλσατικοῦ χωρίου Πρεττεροχουζεν, τοῦ ἐλβετικοῦ Βεουρνεβερίν καὶ τοῦ γαλλικοῦ Ρεζεζὺ ὑπάρχει ἐπὶ ὑψώματος λίθας, ὅστις χρησιμεύει ὡς σημεῖον ἐν ᾧ συναντῶνται τὰ τρία σύνορα. Ἐνταῦθα οἱ διδάσκαλοι τῶν τριῶν ἐκείνων γειτονικῶν χωρίων ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰς γυναῖκάς τινον συνήλθον εἰς συμπόσιον. Ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος λίθου ἐσποθετήθη τρίπους τράπεζα, ἐφ' ἧς παρετέθη ἀφθονὸν γεῦμα, παρὰ δὲ τὴν τράπεζαν ἔλαβε θέσιν ἕκαστος.

διδάσκαλος μετὰ τῆς συζύγου του καθήμενος εἰς τρίπον, ὥστε νὰ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς πατρίδος του. Εἰς τὸ συμπόσιον οἱ δεκτιμῶνες ἔφερον ἕκαστος οἶνον τῆς ἰδίας πατρίδος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς τραπέζης ὑπῆρχε μικρὸς σῦλος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Διεθνῆς σῦλλογος διδασκάλων. Οὕτω ἔπιον ἕκαστος ὑπὲρ εὐημερίας τῆς πατρίδος του, πικρῶν εἰρηνικῶς διακτεδάζοντες μέχρις ἐσπέρας, καὶ ἀπεχωρίσθησαν χωρὶς ὁ εἰς νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ γείτονος.

Γάλλος τις ζήσας ἐν Ἀλγερίᾳ, διαβεβαίω ἐσχάτως ὅτι εἶδεν ἐξημερωμένον λέοντα ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους συνήντα τις ἀλλοτε πλησίον πολλῶν Ἀράβων ἀρχηγῶν, τοσοῦτον ζηλοτύπως μεριμνῶντα περὶ τοῦ τέκνου τοῦ κυρίου του, ὥστε οὐδεὶς διεκινδύνευε νὰ τὸ πλησιάσῃ, ὁσάκις ἐκοιμάτο ὑπὸ τήνπροστασίαν τοῦ θηρίου.

Ὁ θαλάσσιος ἀήρ ἐν τῷ οἴκῳ. Ὁ ἀνωτέρω τίτλος φαίνεται λίαν περιεργος, καὶ θύμωσ δύναται τις ἀπλοῦστατα νὰ κατασκευάσῃ ἐν τῷ νοῦ τῷ του, ὑποθέτομεν, ἀτμοσφαιραν οἶαν ἀναπνεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διὰ τῆς ἐξῆς συνταγῆς: Λαμβάνομεν 10 ἄγκους ὀξειδωμένου ὕδατος, περιέχοντος ἐν ἑκατοστῶν αἰθέρος πλήρους ὀξωνίου, κεκορεσμένου ἰωδίου καὶ περιέχοντος δύο καὶ ἡμισυ τοῖς ἑκατὸν μαγειρικοῦ ἄλτος. Ἀφίνομεν νὰ διαχυθῇ ἢ διάλυσις αὐτῆ ἐτεε διὰ μέσου ἀτμῶν ὕδατος, εἶτε εἰς λεπτὰς σταγόνας πρὸς 120 γραμμάρια περὶ τοῦ ὕδατος. Ἐἴτως ἀποκτᾶ τις θαλάσσιον ἀέρα λίαν εὐάρεστον καὶ ὑγιεινότερον, ἀποδιώκοντα τὰ μολύσματα, οὕτινος ἢ χρῆσις ἔσται πολύτιμος εἰς τὰ ξενοδοχεῖα.

- Παιδικὴ λογικὴ: — Μαμά, γιατί ἔχεις ἄσπρους τριγες; — Ἐξ αἰτίας σου, παιδί μου! γιατί κάθε μέρα με στανοχωρεῖς καὶ με λυπεῖς. — Μὰ τότε, μαμά, καὶ ἡ γιαγιά ποῦ ἔχει κάτασπρα μαλλιά;... Πόσο θὰ τὴν ἐλυποῦτες καὶ σὺ ὅταν ἦσουν μικρῆ, αἱ! — Σὰς φέρνω τὸ σκυλί ποῦ ἐγάσκατε. — Ἄ, τὸ ἤθρατε σεῖς;... εὐχαριστῶ. — (Μετὰ μικρὰν σιωπὴν). Ἦώρα τὰ ὄρεθῆμά μου... — Πῶς; βρεθῆκα γιὰ αὐτὸ τὸ σκυλί; Τότε δόστε 'σὲ μένα καλλίτερα τὰ ὄρεθῆκα καὶ κρατήστε σεῖς τὸ σκυλί.

- Δύναμις τῆς συνηθείας. Ὁ κύριος Μ. ἰατρός, τρώγει σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐσπέραν αὐγὰ τηγαντὴ εἰς 'μάτια. Ἐπὶ τέλους ἀηδίσασ; λέγει μίαν ἡμέραν εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ μαγειρέσῃ ἄλλο τι, διότι ἐθαρῆθηε κάθε βράδον αὐγὰ. Ἦν ἐπομένην ἐσπέραν ἐπιστρέφας οἴκαδε: — Τί θὰ φάμε ἀπόψε, Φανή; ἐρωτᾷ τὴν σύζυγον. — Αὐγὰ τηγανιτά, ἀπαντᾷ ἐκείνη. — Πῶς; Αὐγὰ τηγανιτά πάλι; Μὲ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Καὶ ἀρπάσας τὸν πῖλον τοῦ ὀρμῆ εἰς τὸ πρῶτον καλὸν ξενοδοχεῖον. — Τί ἀγαπᾷ ὁ Κύριος; λέγει ὁ ὑπηρέτης παρουσιάζων αὐτῷ τὸν κατέλεγον. — Δόστε μου σὲ παρακαλῶ αὐγὰ τηγανιτά, 'μάτια.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Καρομηλά 1884 — Η', 942.